

ΟΣΑ ΔΕΝ ΕΙΠΕ Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Σκίτσο εξώφυλλου: Γιαγκαμποζίδης Άγγελος (Γ1)

ΟΣΑ ΔΕΝ ΕΙΠΕ Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΝΘΕΙΑΣ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2012-2013

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	σελίδες
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9-24
1.1 Αφήγηση Ελένης	10-12
1.2 Αφήγηση Τεύκρου	12-15
1.3 Συνέντευξη από την Ελένη	15-20
1.4 Συνέντευξη από τον Τεύκρο	20-24
2. ΠΑΡΟΔΟΣ	25-36
2.1 Αφήγηση Ελένης	26-27
2.2 Αφήγηση Χορού	28-30
2.3 Συνέντευξη από την Ελένη	30-32
2.4 Συνέντευξη από τον Χορό	32-36
3. Α΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ	37-49
3.1 Αφήγηση Μενέλαου	38-41
3.2 Αφήγηση Γριάς	41-43
3.3 Συνέντευξη από τον Μενέλαο	43-46
3.4 Συνέντευξη από τη Γριά	46-49
4. Β΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ, 1^Η ΣΚΗΝΗ	50-60
4.1 Αφήγηση Μενέλαου	51-53
4.2 Αφήγηση Ελένης	53-54
4.3 Συνέντευξη από τον Μενέλαο	55-57
4.4 Συνέντευξη από την Ελένη	57-60

5. Β΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ, 2^Η ΣΚΗΝΗ	61-71
5.1 Αφήγηση Μενέλαου	62-63
5.2 Αφήγηση Αγγελιοφόρου	64-66
5.3 Συνέντευξη από τον Μενέλαο	66-68
5.4 Συνέντευξη από τον Αγγελιοφόρο	69-71
6. Β΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ, 3^Η - 5^Η ΣΚΗΝΗ	72-85
6.1 Αφήγηση Ελένης	73-76
6.2 Αφήγηση Θεονόης	76-78
6.3 Συνέντευξη από τον Μενέλαο και την Ελένη	78-82
6.4 Συνέντευξη από τη Θεονόη.....	82-85
7. Γ΄ -Δ΄ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ	86-97
7.1 Αφήγηση Ελένης	87-89
7.2 Αφήγηση Θεοκλύμενου	90-92
7.3 Συνέντευξη από τον Μενέλαο και την Ελένη	93-95
7.4 Συνέντευξη από τον Θεοκλύμενο.....	96-97
8. ΕΞΟΔΟΣ	98-113
8.1 Αφήγηση Θεοκλύμενου	99-102
8.2 Συνέντευξη από την Ελένη	102-105
8.3 Συνέντευξη από τον Θεοκλύμενο.....	105-108
8.4 Συνέντευξη από τον Μενέλαο	108-109
8.5 Συνέντευξη από τον Ευριπίδη.....	110-113
9. ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΟΜΑΔΑ	114-117
10. ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΥ (ΛΕΖΑΝΤΕΣ)	118-123

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

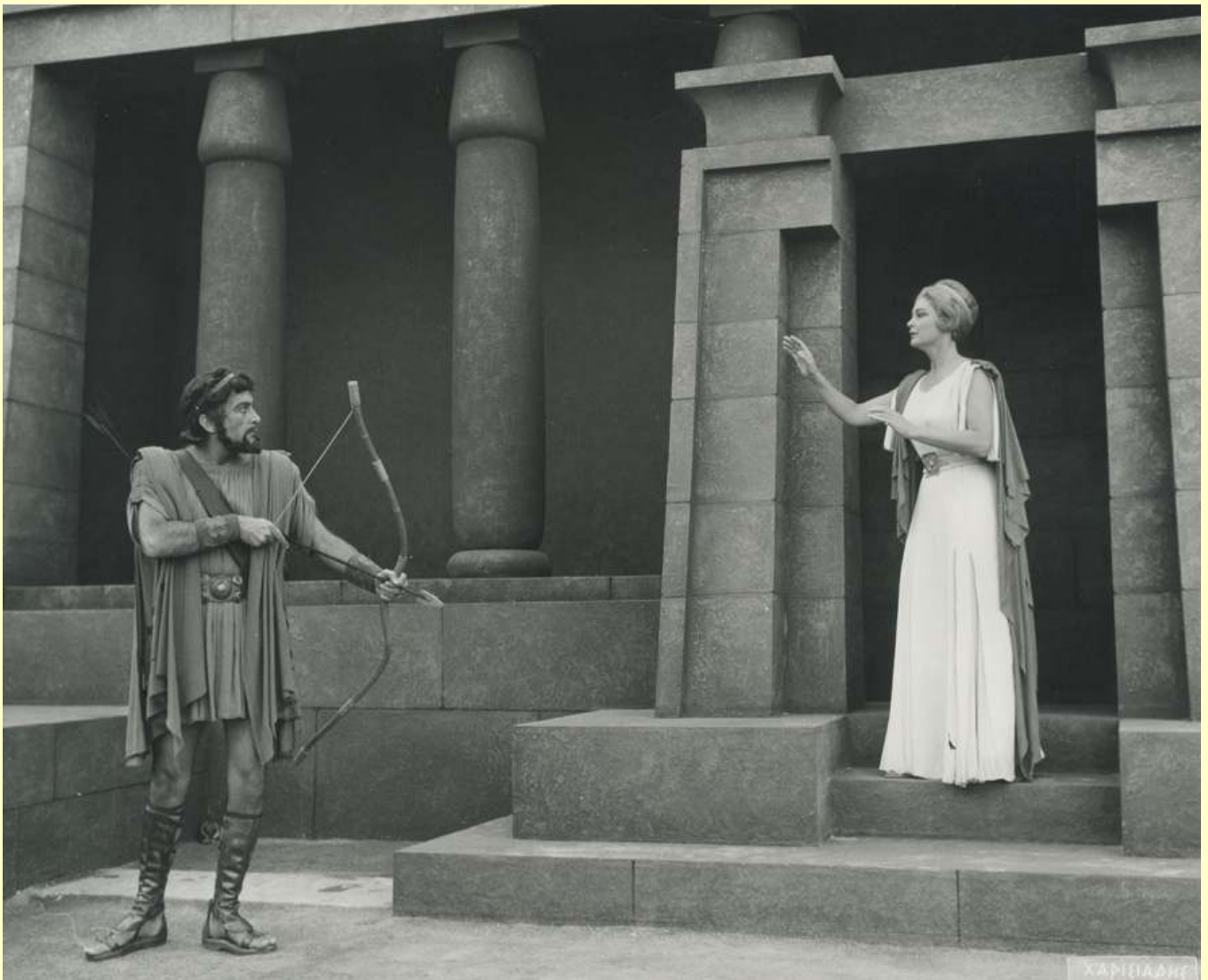
Το βιβλίο που διαβάζετε αποτελεί αποτέλεσμα ομαδικής εργασίας των δύο τμημάτων της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας.

Κάθε τμήμα χωρίστηκε σε τέσσερις ομάδες. Με το τέλος κάθε διδακτικής ενότητας (Επεισοδίου ή Σκηνής) οι ομάδες ενός τμήματος αναλάμβαναν να δώσουν με τη φαντασία τους σάρκα και οστά στους ήρωες της τραγωδίας του Ευριπίδη. Έδωσαν την ευκαιρία στους ήρωες να μας αφηγηθούν οι ίδιοι τα συναισθήματά τους ή τους βρήκαν και τους πήραν συνέντευξη.

Η Ελένη, ο Μενέλαος, ο Τεύκρος, ο Αγγελιοφόρος, η Θεονόη και ο Θεοκλύμενος αφηγούνται τα γεγονότα μέσα από τη δική τους οπτική γωνία και μας εκμυστηρεύονται όσα δε μας είπε ο Ευριπίδης.

Ο υπεύθυνος καθηγητής
Δημητριάδης Δημήτριος
Φιλολόγος

Πρόλογος, στ. 1-191

Αφήγηση από την Ελένη

(Πρόλογος, στ. 1-191)

Ο Πρόλογος από την οπτική γωνιά της Ελένης.

Η ηρωίδα του Ευριπίδη, ευτυχισμένη πια στη Σπάρτη μαζί με τον Μενέλαο, θυμάται και μας αφηγείται.

Ευτυχισμένη στη Σπάρτη μάζευα λουλούδια, δώρο για την Αθηνά. Ξαφνικά ήρθε ο Έρμης με την διαταγή της Ήρας, με πήρε από την Σπάρτη και με πήγε στην Αίγυπτο, στο βασίλειο

του Πρωτέα. Στη θέση μου η Ήρα κατασκεύασε ένα είδωλο, το οποίο ο Πάρης πήρε στην Τροία, χωρίς να καταλάβει τη διαφορά. Έτσι η Ήρα, δίνοντας

μια ψεύτικη Ελένη στον Πάρη, εκδικήθηκε την Αφροδίτη, που κέρδισε το βραβείο της ομορφιάς προσφέροντάς με ως δώρο στον Πάρη. Εγώ αισθανόμουν αγωνία και ανησυχία για το τι

θα συμβεί στο μέλλον, με εμένα και το είδωλο. Με βασάνιζαν και οι τύψεις. Όλοι με θεωρούσαν υπεύθυνη για τον τρωικό πόλεμο.

Όταν πέθανε ο Πρωτέας, ο γιος του ο Θεοκλύμενος ήθελε να με παντρευτεί. Ήμουνα στεναχωρημένη για τον θάνατο του Πρωτέα, αλλά και φοβόμουνα ταυτόχρονα, γιατί πια δεν είχα την προστασία του. Έτσι, κατέφυγα ως ικέτισσα στον τάφο του Πρωτέα.

Κάποια στιγμή είδα να πλησιάζει ένας ξένος. Ήλπιζα να ήταν κάποιος από την Ελλάδα, για να μου πει νέα, αλλά αυτός, όταν κατάλαβε ποια είμαι με σημάδεψε με το τόξο του. Τότε φοβήθηκα για την ζωή μου. Ρωτώντας τον γιατί προσπάθησε να με σκοτώσει μου είπε με πολύ μίσος ότι μοιάζω στην Ελένη της Τροίας. Τότε συνειδητοποίησα πόσο ανεπιθύμητη και μισητή ήμουνα στους Έλληνες. Αφού μου

είπε την ιστορία της οικογένειάς του, κατάλαβα ότι είναι πληγωμένος όσο και εγώ, ότι ο πόλεμος της Τροίας τον βασάνιζε

και αυτόν. Ζήτησα πληροφορίες για τον πόλεμο και για την οικογένεια της Ελένης. Στο τέλος τον ρώτησα γιατί ήρθε στην Αίγυπτο και μου απάντησε ότι έψαχνε τη μάντισσα Θεονόη, για να του πει πώς θα πάει στην Κύπρο, για να ιδρύσει μία πόλη, την Σαλαμίνα. Εγώ όμως τον συμβούλευσα να φύγει από την Αίγυπτο, γιατί ο Θεοκλύμενος όποιον Έλληνα έβλεπε τον σκότωνε. Έτσι, μου έδωσε την ευχή του και έφυγε.

Όταν απομακρύνθηκε από το παλάτι, μεγάλος θρήνος με κατέπνιξε. Ο Τεύκρος, έτσι τον έλεγαν τον ξένο, μου είπε πως σκοτώθηκαν οι δικοί μου από την ντροπή τους για μένα και ότι ο Μενέλαος χάθηκε στα κύματα. Είχα χάσει τους δικούς μου και κάθε ελπίδα να φύγω. Τώρα πια σκεφτόμουνα και το τι θα γίνει με τον Θεοκλύμενο. Καλύτερα να πέθαινα, παρά να τον παντρευτώ. Μακάρι να μην ερχόταν ποτέ ο Τεύκρος και να μη μάθαινα τα άσχημα νέα.

Αφήγηση από τον Τεύκρο

(Πρόλογος, στ. 1-191)

Ο Πρόλογος από την οπτική γωνιά του Τεύκρου, ήρωας της Τροίας, που έχει πια ιδρύσει τη Σαλαμίνα στην Κύπρο, θυμάται και μας αφηγείται.

Είμαι ο Τεύκρος, γιος του βασιλιά της Σαλαμίνας, του Τελαμώνα, και θα σας διηγηθώ τη συνάντησή μου με την Ωραία Ελένη. Αφού τελείωσε ο πόλεμος στην Τροία και αφού είχαμε κερδίσει τον πόλεμο, αλλά ταυτόχρονα έχοντας χάσει τόσους Έλληνες, εγώ πήρα δυστυχισμένος, επειδή είχα χάσει τον αδερφό μου Αίαντα στον πόλεμο, τον δρόμο του γυρισμού.

Φτάνοντας στην πατρίδα μου έπειτα από 10 χρόνια πολέμου ήμουν τόσο ευτυχισμένος και χαρούμενος που θα έβλεπα ξανά την οικογένειά μου. Όταν έφτασα στο παλάτι, ο πατέρας μου, αντί να με

καλωσορίσει, με έδιωξε, διότι με θεώρησε υπεύθυνο για τον θάνατο του αδερφού μου κατηγορώντας με πως δεν απέτρεψα την αυτοκτονία του.

Εξόριστος από τον τόπο μου πήρα χρησμό να χτίσω μία νέα πόλη στην Κύπρο. Πηγαίνοντας στο πανέμορφο αυτό νησί

αποφάσισα να πάρω τον χρησμό της γνωστής Αιγύπτιας μάντισσας Θεονόης.

Όταν έφτασα λοιπόν στο Παλάτι της Αιγύπτου, συνάντησα

μια πανέμορφη γυναίκα που ήταν ίδια με την Ελένη. Αμέσως θυμωμένος και εξοργισμένος έβγαλα το τόξο μου για να την σκοτώσω, γιατί και μόνο που

έμοιαζε σε αυτήν είχα αυτήν την επιθυμία να την σκοτώσω. Ευτυχώς, θυμήθηκα ότι βρισκόμουν σε ξένη χώρα και είδα και την τρομαγμένη γυναίκα και έτσι αποφάσισα να κατεβάσω το τόξο και να της χαρίσω την ζωή. Κατευθείαν αυτή, αφού ξεπέρασε το πρώτο σοκ, άρχισε να μου κάνει διάφορες ερωτήσεις για τον Τρωικό πόλεμο, οι οποίες με έφεραν σε δύσκολη θέση, γιατί μου θύμιζαν όλα τα βάσανα που πέρασα πολεμώντας στον τρωικό πόλεμο. Γι' αυτόν τον λόγο της απαντούσα γρήγορα, αλλά αναρωτιόμουν συνέχεια γιατί μου

τις έκανε όλες αυτές τις ερωτήσεις, όμως ποτέ δεν ρώτησα. Μόλις της έδωσα όλες τις πληροφορίες που ζητούσε, άρχισε να με προειδοποιεί πως, αν δε φύγω, ο Θεοκλύμενος, ο βασιλιάς της Αιγύπτου, θα με σκότωνε, επειδή όποιος Έλληνας ερχόταν στο παλάτι τον σκότωνε.

Έτσι, μετά από όλα αυτά πήρα τον δρόμο της επιστροφής γεμάτος ερωτηματικά για το ποια ήταν αυτή η μυστηριώδης γυναίκα που έμοιαζε τόσο πολύ στην Ωραία Ελένη. Μετά από αυτήν την συνάντηση πήγα στην Κύπρο και έχτισα μια μεγάλη και ισχυρή πόλη, την Σαλαμίνα.

Αρκετά χρόνια αργότερα έμαθα ότι εκείνη η γυναίκα ήταν η πραγματική Ελένη και πως ποτέ δεν πήγε στην Τροία, ούτε ευθύνονταν για τον πόλεμο. Ο Μενέλαος αργότερα την πήρε από την Αίγυπτο και τώρα ζουν ευτυχισμένοι στην Σπάρτη. Ευτυχώς που δεν την σκότωσα τότε!!!

Συνέντευξη από την Ελένη

(Πρόλογος, στ. 1-191)

Συνέντευξη από την Ωραία Ελένη του Ευριπίδη.
Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας

**συναντούν έπειτα από χρόνια την ηρώίδα. Θα ρωτήσουν
όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;**

**Δημοσιογράφος: Πώς αισθάνθηκες όταν είδες τον
Τεύκρο;**

Ελένη: Όταν είδα μπροστά μου τον Τεύκρο φοβήθηκα, γιατί
είδα ξαφνικά μπροστά μου έναν άγνωστο και δεν ήξερα τι να
κάνω και πώς να αντιδράσω. Επίσης, ανησύχησα , γιατί δεν
ήξερα τον λόγο για τον οποίο είχε έρθει.

**Δημοσιογράφος: Γιατί δεν δοκίμασες να πεις την αλήθεια
στον Τεύκρο, ότι δηλαδή εσύ είσαι η πραγματική Ελένη;**

Ελένη: Δε δοκίμασα να
πω την αλήθεια στον Τεύκρο,
γιατί ο Τεύκρος ήθελε να
με σκοτώσει μόνο και μόνο
επειδή έμοιαζα στην Ελένη.
Φαντάσου να του έλεγα ότι
είμαι η ίδια η Ελένη τι θα

έκανε. Εξάλλου, ήταν τόσο καλά σκηνοθετημένο το κόλπο με το είδωλο, ώστε, αν του έλεγα την αλήθεια δε θα με πίστευε και θα κινδύνευε η ζωή μου.

Δημοσιογράφος: Ποια είναι η γνώμη σου για τον Τεύκρο;

Ελένη: Ο Τεύκρος στην αρχή ήταν επιθετικός. Ήθελε να με σκοτώσει, γιατί η όψη μου του θύμιζε όλα τα δεινά του τρωικού πολέμου. Νοσταλγούσε την πατρίδα του και ένιωθε ενοχές για τον θάνατο του αδερφού του. Έπασχε άδικα, όπως κι εγώ.

Δημοσιογράφος: Ο Τεύκρος σου έφερε άσχημες ειδήσεις για τη μητέρα και τα αδέρφια σου ...

Ελένη: Όταν έμαθα ότι η μητέρα μου και τα αδέρφια μου αυτοκτόνησαν εξαιτίας μου, επειδή αισθάνονταν ντροπή για ό,τι έκανα, οι ενοχές μου έγιναν περισσότερες ... με έπνιγαν ... δεν μπορούσα να το πιστέψω. Ήμουν πάρα πολύ δυστυχισμένη.

Δημοσιογράφος: Πώς αισθάνθηκες όταν έμαθες ότι ο Μενέλαος μπορεί να είναι νεκρός;

Ελένη: Απέραντη λύπη ... τον αγαπούσα πολύ ... δε θα τον ξαναέβλεπα, αλλά και δε θα έφευγα πότε από την Αίγυπτο. Τα λόγια του Ερμή, ότι θα έρθει ο Μενέλαος να με πάρει από την Αίγυπτο, αποδεικνύονταν ψεύτικα. Σκέφτηκα και το παιδί μας, το οποίο είχα χρόνια να δω ... η κόρη μας θα έμενε ορφανή και ανύπαντρη.

Δημοσιογράφος: Γιατί δε δέχτηκες την πρόταση του Θεοκλύμενου να σε παντρευτεί;

Ελένη: Δε δέχτηκα την πρόταση του Θεοκλύμενου, γιατί ήθελα να είμαι για πάντα πιστή στον άντρα μου, τον Μενέλαο.

Δημοσιογράφος: Αν στη θέση του Θεοκλύμενου ήταν κάποιος άλλος, θα δεχόσουν την πρόταση;

Ελένη: Και
πάλι δε θα
δεχόμουν αυτήν
την πρόταση,
γιατί, όπως σας
είπα και πριν,

ήθελα να είμαι πιστή στον άντρα μου. Τον αγαπούσα πολύ και προτιμούσα να πεθάνω μαζί του, παρά να τον ατιμάσω.

Δημοσιογράφος: Δεν πέθανες όμως, σε έσωσαν οι δούλες σου. Ποια ήταν η σχέση σου μαζί τους;

Ελένη: Με τις δούλες μου ήμασταν σαν αδερφές, γιατί είχαμε πολλά κοινά. Αρχικά Είχαμε όλες την ίδια πατρίδα, την Ελλάδα, και νιώθαμε την ίδια νοσταλγία γι' αυτήν. Ήμασταν γυναίκες και μπορούσαν οι δούλες μου να καταλάβουν την ατίμωση μου που όλοι με θεωρούσαν άπιστη, να νιώσουν τον καημό μου για τον χαμό του Μενέλαου. Μην ξεχνάς πως ήταν και αυτές αιχμάλωτες όπως κι εγώ.

Δημοσιογράφος: Τι από όλα πιστεύεις ότι φταίει για τα βάσανα σου: η Αφροδίτη, η Ήρα, η Έριδα ή ο Πάρης;

Ελένη: Για τα βάσανα μου πιστεύω ότι φταίει η καταραμένη ομορφιά μου , γιατί εξαιτίας αυτής έγιναν όλα. Αν δεν ήμουν τόσο όμορφη, δε θα γινόταν τίποτα από όλα αυτά και δε θα με χάριζε η Αφροδίτη ως βραβείο στον Πάρη. Φταίει και η Αφροδίτη βέβαια. Φταίει και η οργή της Ήρας που δεν πήρε αυτή το βραβείο. Αν ήθελε να με βοηθήσει ας με έσωζε απλώς από τον Πάρη, δίχως να δημιουργήσει το είδωλο. Και πάλι όμως... αν δεν ήμουν τόσο μαγευτικά όμορφη ...

Συνέντευξη από τον Τεύκρο

(Πρόλογος, στ. 1-191)

Συνέντευξη από τον Τεύκρο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια τον ήρωα της Τροίας. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Πώς αισθάνθηκες που σε εξόρισε ο πατέρας σου;

Τεύκρος: Με στεναχώρησε το γεγονός ότι ο πατέρας μου δε με πίστεψε. Αν είχα τη δυνατότητα θα έδινα ακόμη και τη ζωή μου για να σώσω τον αδερφό μου. Ένιωθα αδύναμος μετά από αυτό το γεγονός και δεν ήξερα αν είχα το κουράγιο και την αντοχή να κάνω μια καινούργια αρχή.

Δημοσιογράφος: Κατά τη διάρκεια του τρωικού πολέμου ποια ήταν η σχέση σου με το Μενέλαο;

Τεύκρος: Είχαμε μια φυσιολογική τυπική σχέση, σαν πολεμιστής με το στρατηγό του. Θυμάμαι όμως πως μια μέρα,

όταν του πήγα στη σκηνή ένα νέο σπαθί, μου μίλησε για τη ζωή του, για το πόσο θυμωμένος και στεναχωρημένος ήταν που τον πρόδωσε η Ελένη.

Ήταν πολύ νευρικός και ξεσπούσε σε άλλους πολεμιστές, είχε πολύ οργή, ήταν συνεχώς σκεπτικός, αφού από το πρώι ως

το βράδυ το μόνο που τον απασχολούσε ήταν πώς θα κατακτήσει την Τροία, για να πάρει πίσω την Ωραία Ελένη.

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν τα συναισθήματα σου όταν αντίκρισες στην Αίγυπτο την Ελένη; Θα τη σκότωνες αν δε βρισκόσουν σε ξένο τόπο;

Τεύκρος: Όταν την είδα έμεινα έκπληκτος, ήμουν πολύ θυμωμένος και νομίζοντας ότι είναι η πραγματική Ελένη ήθελα να τη σκοτώσω, κάτι που θα έκανα αν δε βρισκόμουν σε ξένο τόπο, διότι ήταν η αιτία όλων των συμφορών των Αχαιών!

Δημοσιογράφος: Οι σκέψεις σου για τον τρωικό πόλεμο;

Τεύκρος: Αισθάνομαι ωραία, επειδή τέλειωσε ο πόλεμος και άσχημα, επειδή σκοτώθηκε ο αδερφός μου και με έδιωξε ο πατέρας μου από την πατρίδα. Ο πόλεμος μόνο συμφορές έφερε και σε ηττημένους και σε νικητές.

Δημοσιογράφος: Έχεις δημιουργήσει μια νέα πόλη στην Κύπρο. Ποια είναι πλέον τα όνειρά σου γι' αυτήν;

Τεύκρος: Θέλω να μοιάσει στη Σαλαμίνα της πατρίδας μου, για να αισθάνομαι ότι βρίσκομαι σε αυτή με τον αδερφό μου και την οικογένεια

μου.

Δημοσιογράφος: Πώς φαντάζεσαι τη ζωή σου από εδώ και πέρα;

Τεύκρος: Θα ήθελα στη ζωή μου από εδώ και πέρα να μην υπάρξει πια πόλεμος! Να παντρευτώ

και να κάνω οικογένεια, να δουλεύω στην πόλη μου και να ζήσω ευτυχισμένος ... ειρηνικά!

Δημοσιογράφος: Μετά από τόσα χρόνια ποια είναι η άποψη σου για την Ελένη, τώρα που όλοι ξέρουν την αλήθεια;

Τεύκρος: Η άποψη μου για την Ελένη είναι η καλύτερη. Θα τη χαρακτήριζα μια πολύ καλή, ευαίσθητη και τίμια γυναίκα, η οποία, παρόλο που πέρασε τόσα πολλά, έμεινε πιστή στον άντρα της, δε δέχτηκε να παντρευτεί τον Θεοκλύμενο και προτίμησε να πεθάνει μόλις άκουσε ότι ο Μενέλαος μπορεί να είναι νεκρός. Την Ελένη τη βασάνιζαν οι τύψεις ... αυτή θεωρούνταν υπεύθυνη για πολλές συμφορές, δίχως να φταίει. Εάν ήξερα την αλήθεια από πριν, θα τη βοηθούσα, δεν θα την άφηνα στην Αίγυπτο να τυραννιέται, θα την έπαιρνα μαζί μου και θα την επέστρεφα στην Σπάρτη.

Πάροδος, στ. 192-436

Αφήγηση από την Ελένη

(Πάροδος, στ. 192-436)

Η Πάροδος από την οπτική γωνιά της Ελένης.

Η ηρωίδα του Ευριπίδη, ευτυχισμένη πια στη Σπάρτη μαζί με τον Μενέλαο, θυμάται και μας αφηγείται.

Ήμουν στην Αίγυπτο. Ο Τεύκρος γύρισε την πλάτη του να φύγει. Ήξερα τώρα πια ότι ο Μενέλαος ήταν νεκρός. Ήμουν πολύ θλιμμένη, γιατί ευθυνόμουν εγώ για τον θάνατο της μητέρας μου και των αδελφών μου. Δεν ήξερα τι να κάνω ... ήμουν μόνη και καλούσα τις Σειρήνες να θρηνήσουν μαζί μου.

Οι τύψεις με
βασάνιζαν. Ο
πόλεμος και
όλες οι
συμφορές
συνέβησαν
εξαιτίας μου,

εξαιτίας της καταραμένης ομορφιάς μου, καθώς, αν δεν ήμουν όμορφη, δε θα ήθελε ο Πάρης να με παντρευτεί.

Ένωθα απογοητευμένη, γιατί δεν υπήρχε πια ελπίδα να φύγω από την Αίγυπτο, αφού ο Μενέλαος είχε πεθάνει.

Οι μόνες που με βοήθησαν εκείνη τη στιγμή ήταν οι δούλες, που κι αυτές ήταν Ελληνίδες και γι' αυτό με καταλάβαιναν καλύτερα. Ακούγοντάς με να κλαίω ήρθαν να με βοηθήσουν. Θρήνησαν μαζί μου, εγώ όμως είχα ήδη πάρει την απόφαση να αυτοκτονήσω. Όταν το αντιλήφτηκαν, αναστατώθηκαν και μου έδωσαν ελπίδες. Μου είπαν να μην πιστέψω αυτά που μου είπε ο Τεύκρος και να εγκαταλείπω πια τον τάφο και να πάω στη μάντισσα Θεονόη, για να μάθω αν ο Μενέλαος ήταν ζωντανός ή νεκρός. Μου πρότειναν και να έρθουν μαζί μου, για να ακούσουν τι θα μου έλεγε η Θεονόη. Με βοηθούσαν πάρα πολύ ... οι γυναίκες καταλαβαίνουν η μία την άλλη.

Όταν μπήκα στο παλάτι με κυρίευσε φόβος. Τι νέα θα άκουγα; Οι δούλες με συμβούλευαν να μην κάνω αρνητικές σκέψεις. Ευτυχώς που ήταν εκεί οι αγαπημένες μου δούλες και δε με άφησαν να αυτοκτονήσω δίνοντας μου ελπίδες και τώρα βρήκα τον άντρα μου και ζω μια ζωή ευτυχισμένη.

Αφήγηση από τον Χορό

(Πάροδος, στ. 192-436)

Η Πάροδος από την οπτική γωνιά του Χορού.
Οι δούλες του Χορού, μεγάλες σε ηλικία πια,
θυμούνται και μας αφηγούνται.

Μια ηλιόλουστη μέρα, καθώς απλώναμε τα ρούχα στην πετρόστρωτη αυλή του παλατιού, ακούσαμε ξαφνικά μια φωνή που μοιρολογούσε.

Ακολουθώντας την πνιγμένη από κλάμα φωνή βγήκαμε έξω από το παλάτι, στην είσοδό του, και διακρίναμε μια γυναίκα να ωρύεται, να σπαράζει στο κλάμα και να τραβάει τα μαλλιά της.

Πλησιάζοντας την πονεμένη γυναίκα διακρίναμε ότι ήταν η κυρά μας η Ελένη. Ξαφνικά μας πλημμύρισε αγωνία και φόβος. Ξέραμε ότι η Ελένη βρισκόταν στον τάφο του Πρωτέα, για να μην παντρευτεί τον Θεοκλύμενο, αλλά δεν ξέραμε ότι βρίσκεται σε τέτοια θλιβερή κατάσταση. Προσπαθήσαμε να την ηρεμήσουμε με κάθε τρόπο, αλλά μάταια ... η Ελένη είχε κλειστεί στον εαυτό της.

Ύστερα από πολλή μεγάλη προσπάθεια μας εξήγησε τα διάφορα βάσανά της: ότι συνάντησε τον Τεύκρο που είχε πολεμήσει στον πόλεμο της Τροίας και πως της είπε ότι η μητέρα και τα αδέρφια της έχουν δώσει τέλος στην ζωή τους εξαιτίας της ντροπής που ένοιωθαν για την Ελένη και πως ο μόνος λόγος που την κρατούσε στην ζωή, ο Μενέλαος, χάρηκε μαζί με την Ελένη-είδωλο στο πέλαγος. Το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε εκείνη την στιγμή ήταν να θρηνήσουμε μαζί της.

Μέσα από τους λυγμούς της διακρίναμε κάποιες φράσεις οι οποίες μαρτυρούσαν τις προθέσεις της Ελένης για αυτοκτονία. Αμέσως παγώσαμε και νιώσαμε ένα κενό στην καρδιά μας, καθώς το μόνο άτομο που είχαμε οικείο στο παλάτι, η φίλη μας η Ελένη, θα μας άφηνε για πάντα. Ύστερα από πολλά δάκρυα, της δώσαμε την ελπίδα πως ο Μενέλαος μπορεί και

να ζει και πως για μια πιο σαφέστερη απάντηση θα ήταν φρόνιμο να πάρει χρησμό από την μάντισσα Θεονόη. Η Ελένη ξαφνικά σήκωσε το κεφάλι της καταλαβαίνοντας πως είναι μια πολύ καλή ιδέα και απορώντας πώς δεν το είχε σκεφτεί ως τώρα. Σκούπισε τα δάκρυά της, σηκώθηκε από τον τάφο και στράφηκε προς το παλάτι. Της είπαμε ότι θα πάμε μαζί της για να ακούσουμε και εμείς τον χρησμό.

Έτσι, ξεκινήσαμε προς τα δωμάτια της Θεονόης γεμάτες αγωνία γι' αυτήν την πολυπόθητη απάντηση που η Ελένη τόσο ήθελε να πάρει.

Συνέντευξη από την Ελένη

(Πάροδος, στ. 192-436)

Συνέντευξη από την Ωραία Ελένη του Ευριπίδη. Οι μαθητές της Γ' τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια την ηρωίδα. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Αν δεν υπήρχαν οι δούλες σου (ο Χορός), θα αυτοκτονούσες;

Ελένη: Τα νέα που είχα μάθει για την οικογένεια μου και τον άνδρα μου ήταν φρικτά και μόνο η παρηγοριά από τις δούλες μου, η θέληση τους να με βοηθήσουν και η συμπαράστασή τους με κράτησαν στη ζωή. Άρα ... ναι ... αν δεν υπήρχε ο χορός θα αυτοκτονούσα, διότι δε θα είχα από πουθενά συμπαράσταση.

Δημοσιογράφος: Γιατί τόσα χρόνια ποτέ δε ρώτησες τη Θεονόη αν ζει ο Μενέλαος ή όχι; Μου φαίνεται παράξενο ότι ο οι δούλες σου μπόρεσαν να δώσουν μια τόσο απλή λύση και όχι εσύ!

Ελένη: Δεν πήγα να ρωτήσω ποτέ τη Θεονόη, διότι ήξερα από πριν την προφητεία του Ερμή πως κάποια στιγμή ο Μενέλαος θα ερχόταν να με πάρει από την Αίγυπτο. Καλύτερα να πιστεύεις σε έναν θεό, παρά μια μάντισσα. Δεν πήγα στην Θεονόη και

γιατί σκέφτηκα ότι, αν μου έδινε μια διαφορετική από τα λεγόμενα του Ερμή απάντηση, δε θα ήξερα τι να πιστέψω.

Δημοσιογράφος: Πως θα αισθανόσουν αν παντρευόσουν τον Θεοκλύμενο και γιατί δεν τον παντρεύτηκες;

Ελένη: Αν παντρευόμουν τον Θεοκλύμενο, θα αισθανόμουν ότι είμαι άπιστη απέναντι στον άνδρα μου. Πέρα από αυτό όμως, δε θα παντρευόμουν τον Θεοκλύμενο, διότι δεν είναι τόσο γενναίος όσο ο Μενέλαος και δε θα πολεμούσε για μια γυναίκα. Ο Μενέλαος για χάρη μου έκανε τον τρωικό πόλεμο, θυσίασε πολλά για μένα. Ο Θεοκλύμενος δεν ήταν τέτοιος ούτε με αγαπούσε τόσο.

Συνέντευξη από τον Χορό

(Πάροδος, στ. 192-436)

Συνέντευξη από τον Χορό. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τις δούλες του Χορού, οι οποίες βρίσκονται πια σε μεγάλη ηλικία. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Πώς βρεθήκατε στην Αίγυπτο;

Χορός: Ήμασταν με τους συζύγους μας επάνω στο καράβι. Ήταν έμποροι και πηγαίναμε στη Ρόδο, για να ξεφορτώσουν κάποια εμπορεύματα. Καθώς πηγαίναμε, μας επιτέθηκαν πειρατές και σκότωσαν τους συζύγους μας και μείναμε μόνες μας. Έτσι, λοιπόν, μας άρπαξαν και μας αιχμαλώτισαν, για να μας πουλήσουν ως δούλες. Αργότερα, αποφάσισαν να μας πουλήσουν όλες εδώ στο παλάτι στην Αίγυπτο. Ευτυχώς που δεν μας χώρισαν και ήρθαμε όλες μαζί στο παλάτι.

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν η σχέση σας με την Ελένη;

Χορός: Αφού ήμασταν δούλες του παλατιού, είχαμε μια πιο στενή σχέση μαζί της, διότι της κάναμε τις δουλειές του σπιτιού και τη βοηθάγαμε. Έτσι, λοιπόν, είχαμε στενή επαφή μαζί της. Όχι μόνο αυτό όμως. Όταν τελειώναμε τις δουλειές του σπιτιού πηγαίναμε μαζί της, κρυφά, χωρίς να πέσουν επάνω τα αδιάκριτα βλέμματα των άλλων, και θρηνούσαμε και κλαίγαμε μαζί της νοσταλγώντας τη πατρίδα μας και τις ευτυχισμένες στιγμές που περάσαμε στο παρελθόν.

Δημοσιογράφος: Πώς νιώσατε όταν σας είπε η Ελένη πως θέλει να αυτοκτονήσει;

Χορός: Όταν μάθαμε πως η Ελένη θέλει να αυτοκτονήσει νιώσαμε πανικό. Απογοητευτήκαμε, διότι θα χάναμε την μοναδική μας φίλη. Αμέσως σκεφτήκαμε να την αποτρέψουμε και προσπαθήσαμε να την πείσουμε να μην το κάνει. Κατά βάθος

σκεφτόμ
ασταν
ότι στη
θέση της
θα
θέλαμε
να
κάνουμε
και
εμείς το
ίδιο,
αλλά

αυτό δεν έπρεπε να το δείξουμε. Στη συνέχεια, ανακουφιστήκαμε, όταν δέχτηκε την πρόταση μας.

Δημοσιογράφος: Ήσασταν αισιόδοξες ή απαισιόδοξες, όταν μπαίνατε στο παλάτι;

Χορός: Η στάση της Ελένης και η βαθιά θλίψη της μας είχε επηρεάσει και εμάς αρνητικά. Αν και πιστεύαμε σε ό,τι της είχε προφητεύσει ο Ερμής, μπαίνοντας με την Ελένη στο παλάτι νιώθαμε αγωνία και

φόβο γι' αυτά που θα μας έλεγε η Θεονόη. Φοβόμασταν πολύ, αυτή είναι η αλήθεια.

Δημοσιογράφος: Η μοίρα τελικά επέλεξε να σώσει την Ελένη. Τι απογίνατε;

Χορός: Όταν μπήκαμε για πρώτη φορά στο παλάτι, συναντήσαμε το καλύτερο μέλλον που θα μπορούσαμε να έχουμε. Έτσι κι αλλιώς έξω από το παλάτι δεν είχαμε ζωή,

γιατί οι σύζυγοι μας είχαν πεθάνει. Ως δούλες κάναμε μια καλή ζωή στο παλάτι του Πρωτέα. Μετά από λίγους μήνες αφότου έφυγε η Ελένη, ήρθε ένα καράβι από τη Σπάρτη και, αφού οι άντρες του έδωσαν πλούσια ανταμοιβή στον Θεοκλύμενο, μας πήγαν στη Σπάρτη, όπου και ζούμε ακόμα και τώρα ευτυχισμένες ως δούλες και φίλες της Ελένης.

Α΄ Επεισόδιο, στ. 437-575

Αφήγηση από τον Μενέλαο

(Α΄ Επεισόδιο, στ. 437-575)

Το Α΄ Επεισόδιο από την οπτική γωνιά του Μενέλαου.

Ο ήρωας του Ευριπίδη, ευτυχισμένος πια στη Σπάρτη μαζί με την Ελένη, θυμάται και μας αφηγείται.

Δέκα χρόνια ήμουν στην Τροία και πολεμούσα και άλλα εννιά ο δύσμοιρος στο πέλαγος. Δόξα τοις θεοίς βρήκα επιτέλους ξηρά. Άφησα τους συντρόφους μου σε μια σπηλιά μαζί με την πολυαγαπημένη μου Ελένη και πήρα τον δρόμο αναζητώντας τροφή, ναυαγός σε ξένη χώρα.

Ο τόπος ήταν παράδεισος, παντού είχε όμορφα δέντρα και περίεργα ζώα. Περπατούσα πολύ ώρα, ώσπου αντίκρισα κάτι πολύ μεγάλο. Έμοιαζε με ανάκτορο παλατιού, αλλά μην έχοντας πια εμπιστοσύνη στα μάτια λόγω της κούρασης αποφάσισα να πλησιάσω λίγο ακόμα για να δω. Όντως, μα τον Δία, ήτανε ένα παλάτι. Επιτέλους θα έβρισκα κάτι για να φάω και να απαλλάξω τους συντρόφους μου και την Ελένη από την στενοχώρια και την πείνα.

Χτύπησα την πόρτα και προσπάθησα με όλες μου τις δυνάμεις να σταθώ στα πόδια μου. Μου άνοιξε τότε μια μικροκαμωμένη γριά με ένα ύφος κάπως άγριο και θυμωμένο. Με ρώτησε ευθέως και αυστηρά ποιος είμαι και τι κάνω σε αυτή τη χώρα. Αμέσως με έξω το στήθος της είπα πως είμαι τρανός, αλλά αυτή συνέχισε να μου λέει με τον ίδιο τόνο πως όποιος βασιλιάς και να είμαι δεν έχω καμία δουλειά εδώ.

Προσπάθησα τότε να περάσω και απλά να την αγνοήσω κάνοντας την πέρα, αλλά κάνοντας ένα βήμα μπροστά με έσπρωξε και με έριξε κάτω. Ένοιωσα προσβεβλημένος, ο Μενέλαος ο τρανός βασιλιάς που πήρε την Τροία να μην μπορεί να αντιμετωπίσει μια γριά; Χωρίς να το θέλω, αυθόρμητα, ενώ θα έπρεπε να θυμώσω, με έπιασε το πείσμα και όσο και να σφίχτηκα δεν άντεξα και μερικά δάκρυα κύλισαν στο ματωμένο μάγουλό μου. Ντράπηκα, δεν μπορούσα ποια να κοιτάξω την γριά στα μάτια.

Τότε ένοιωσα το χέρι της να με σηκώνει, τώρα πια το ύφος της είχε αλλάξει, φαινόταν πιο φιλική και μάλλον με είχε λυπηθεί. Τότε με ήρεμο ύφος μου είπε να φύγω μακριά πριν έρθει ο Θεοκλύμενος, γιατί θα με σκοτώσει. Απορημένος τη ρώτησα ποιος είναι ο Θεοκλύμενος και γιατί να σκοτώνει έναν ικέτη που θέλει απλά λίγο φαγητό και ύπνο. Τότε μου είπε ψιθυρίζοντας πως ο λόγος που σκοτώνει κάθε Έλληνα που πατάει σε αυτή την γη είναι επειδή μέσα στο παλάτι βρίσκεται η Ελένη, η κόρη του Τυνδάρεω. Πάγωσα για μια στιγμή, ύστερα απόρησα. “Η Ελένη, του Τυνδάρεω η κόρη, η αδερφή του Κάστορα και του Πολυδεύκης;”, την ρώτησα. “Ναι”, μου λέει, “γι’ αυτήν μιλάω”.

Το μόνο συναίσθημα που συνέφερε να νιώσω ήταν να γελάσω, να το θεωρήσω αστείο. “Και αν όντως η Ελένη είναι εδώ, ποια είναι αυτή που έχω στη σπηλιά Κι αν η πραγματική Ελένη είναι βρίσκεται εδώ, τότε για ποιον σκοτώθηκαν τόσο Έλληνες και Τρώες στην Τροία;”. Τέτοιου είδους ερωτήματα μου ήρθαν στο μυαλό αλλά πέταξαν

γρήγορα από το μυαλό μου σαν πουλιά, καθώς μόνο ένας παράλογος άντρα θα μπορούσε να πιστέψει κάτι τέτοιο. Όλα, μάλλον, θα ήταν ένα αστείο των θεών.

Αφήγηση από τη Γριά

(Α΄ Επεισόδιο, στ. 437-575)

Το Α΄ Επεισόδιο από την οπτική γωνιά της γριάς. Η γριά που ταπεινώσε τον Μενέλαο θυμάται και μας αφηγείται.

Καθόμουν μέσα στο παλάτι, όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα και πήγα να ανοίξω. Είδα έναν ζητιάνο και, όταν άρχισε να μιλάει, κατάλαβα πως ήταν Έλληνας. Προσπαθούσα να τον διώξω, διότι ο Θεοκλύμενος είχε διατάξει κάθε Έλληνας να συλλαμβάνεται,

μα αυτός αντιστεκότανε. Φοβόμουν πως, αν το μάθαινε ο Θεοκλύμενος, θα τον σκότωνε, γι' αυτό άρχισα να τον σκουντάω. Τον λυπόμουν, γιατί ήταν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Φορούσε κουρελιασμένα ρούχα και ήταν εξαντλημένος. Μου είπε πως είναι ναυαγός και δικαιούται φιλοξενία, μα εγώ επέμενα να φύγει. Τότε άρχισε να κλαίει και τον λυπήθηκα ακόμη πιο πολύ. Ένας άντρας να κλαίει στα πόδια μου!

Από συμπόνια τού έδωσα τις πληροφορίες που ζητούσε. Του είπα πως βρίσκεται στην Αίγυπτο και πως το παλάτι είναι του Πρωτέα, που έχει πεθάνει. Ο ξένος απελπίστηκε μόλις άκουσε πού βρίσκεται. Του είπα ακόμη πως ο γιος του Πρωτέα, ο βασιλιάς, είναι εχθρός των Ελλήνων, λόγω της Ελένης, της κόρης του Τυνδάρεω από τη Σπάρτη. Δεν ξέρω ..., αλλά μόλις άκουσε το όνομά της ταραχτηκε, φάνηκε σα να την ήξερε. Άρχισε να ρωτάει διάφορα γι' αυτήν. Εγώ του εξήγησα ποια ακριβώς είναι και του είπα μετά να φύγει. Φαινότανε πολύ σκεφτικός.

Πραγματικά, αγαπώ πολύ τους Έλληνες, αλλά είχα διαταγή να τους διώχνω και δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, επειδή φοβόμουν τον Θεοκλύμενο. Ξαφνικά άκουσα βήματα στο παλάτι και νόμιζα πως ήταν κάποιος φρουρός. Φοβήθηκα

μήπως καταλάβουν ότι ήταν κάποιος ξένος στην πόρτα και γίνει κάτι κακό, γι' αυτό έκλεισα την πόρτα και ήλπιζα ο ξένος να καταλάβαινε αυτά που του είπα και να έφευγε!

Αργότερα έμαθα πως αυτός ο ξένος ήταν ο Μενέλαος, ο άντρα της Ελένης, και χάρηκα, γιατί δεν τον πρόδωσα στους φρουρούς και τώρα ζει ευτυχισμένος στη Σπάρτη με την Ελένη.

Συνέντευξη από τον Μενέλαο

(Α΄ Επεισόδιο, στ. 437-575)

Συνέντευξη από τον Μενέλαο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια τον ήρωα του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

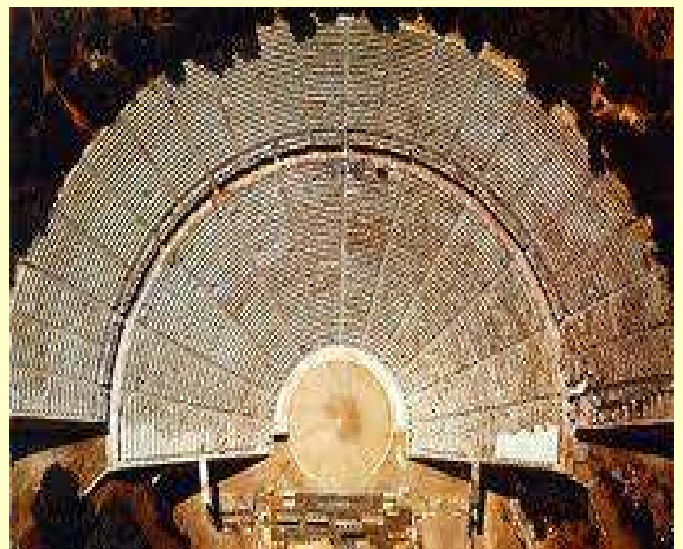
Δημοσιογράφος: Γιατί έκρυψες τους συντρόφους σου και την Ελένη στη σπηλιά. Έστω, γιατί δεν πήρες μαζί σου κάποιους συντρόφους, αφού ήσουν σε ένα άγνωστο ξένο μέρος;

Μενέλαος: Άφησα τους συντρόφους και την Ελένη στην σπηλιά, για να προσέχουν την Ελένη, για να ξεκουραστούν.

Επίσης για να προστατευτούν από τους ξένους, διότι ήταν επικίνδυνο να τριγυρνάμε όλοι μαζί σε ένα μέρος άγνωστο. Δεν πήρα κανέναν μαζί μου, γιατί φοβόμουν μήπως τύχει ντόπιοι να επιτεθούν στη σπηλιά και μου κλέψουν την Ελένη. Όσο περισσότεροι ήταν, τόσο το καλύτερο.

Δημοσιογράφος: Ενώ ήσουν κουρελιασμένος και πεινασμένος, συνέχισες να υπερηφανεύεσαι για το ότι ήσουν μεγάλος βασιλιάς. Γιατί;

Μενέλαος: Μου το ξαναρώτησαν αυτό. Γιατί σας φαίνεται παράξενο; Υπερηφανευόμουν ότι ήμουν βασιλιάς, διότι αυτό δεν μπορούσε να αλλάξει. Εξάλλου, άσχετα με το πώς

φαινόμενον, στεκόμουν στην πόρτα του παλατιού ως βασιλιάς. Όταν παρουσιαζόταν ο Θεοκλύμενος, θα συστηνόμουν ως

Βασιλιάς, ο Μενέλαος της Σπάρτης, και θα με σεβόταν. Αλλά τα πράγματα δεν ήρθαν όπως τα περίμενα.

Δημοσιογράφος: Γιατί δεν παραμέρισες τη γριά, για να μπεις μέσα στο παλάτι;

Μενέλαος: Δεν είχα τη δύναμη και το θάρρος να τη σπρώξω, καθώς ήμουν ταλαιπωρημένος από το ναυάγιο. Αλλά και αν κατάφερνα να σπρώξω τη γριά θα είχα να κάνω με τους φρουρούς. Αυτό μου βγήκε και σε καλό, γιατί η γριά μου έδωσε τις πληροφορίες που ήθελα.

Δημοσιογράφος: Τι σκέφτηκες, όταν άκουσες από τη γερόντισσα ότι υπάρχει και άλλη Ελένη στο παλάτι;

Μενέλαος:
Όταν άκουσα
από τη γριά
ότι υπάρχει
και άλλη
Ελένη,
ξαφνιάστηκα.

Ήταν του Τυνδάρεω η κόρη, ήταν και από τη Σπάρτη ... !
Ένωσα μπερδεμένος και σκέφτηκα ότι υπάρχουν πολλές
Ελένες και πολλές Σπάρτες και, έτσι, παρηγορήθηκα. Ήμουν
πολύ κουρασμένος, για να σκεφτώ περισσότερο!

Δημοσιογράφος: Γιατί κρύφτηκες από τον Θεοκλύμενο,
πριν ακόμα αυτός εμφανιστεί στο παλάτι;

Μενέλαος: Κρύφτηκα από τον Θεοκλύμενο, καθώς ήμουν
αδύναμος και ανυπεράσπιστος και ήθελα να δω αν είναι
σκληρός, για να τρέξω να φύγω. Αν φαινόταν καλός, θα
ζητούσα τη βοήθειά του. Εσείς, μάλλον, εννοείτε γιατί
δείλιασα και κρύφτηκα. Μόνο όποιος βρεθεί στη θέση και
στην ανάγκη που βρισκόμουν τότε εγώ, μόνο αυτός μπορεί να
με καταλάβει!

Συνέντευξη από τη γριά

(Α΄ Επεισόδιο, στ. 437-575)

υνέντευξη από τη γριά. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης
του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τη γριά που

ταπεινώσε τον Μενέλαο. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Γιατί, όταν χτύπησε ο Μενέλαος την πόρτα, δε φώναξες τον φρουρό;

Γριά: Την ώρα που χτύπησε ο Μενέλαος την πόρτα δε φώναξα τον φρουρό, διότι ο Μενέλαος βρισκόταν σε άθλια κατάσταση. Επίσης, εάν φώναζα τον φρουρό και έβλεπε τον Μενέλαο, που ήταν Έλληνας, θα τον σκότωνε, γιατί είχε δώσει ο Θεοκλύμενος διαταγή να συλλαμβάνουν και να σκοτώνουν τους Έλληνες. Εγώ, αντιθέτως, αγαπώ τους Έλληνες και δεν ήθελα να γίνει αυτό.

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν η σχέση σου με τον Θεοκλύμενο;

Γριά: Η σχέση μου με τον Θεοκλύμενο ήταν πολύ στενή, γιατί τον ήξερα πολλά χρόνια, τον είχα σαν παιδί μου. Εγώ τον μεγάλωσα, ήμουν η παραμάνα του. Ξέρω όλες τις δυσκολίες και όλες τις χαρές του. Γνωρίζω τα πάντα γι' αυτόν.

Δημοσιογράφος: Πώς βρέθηκες στο παλάτι;

Γριά: Όταν ήμουν μικρή, οι γονείς μου πέθαναν στον πόλεμο και έτσι έμεινα μόνη μου. Μια μέρα σε μια μικρή γωνιά με βλέπει ο πατέρας του Θεοκλύμενου, ο Πρωτέας. Με είδε στην κατάσταση που ήμουν, με λυπήθηκε και με πήρε στο παλάτι . Εκεί μεγάλωσα, ως δούλα. Ο Πρωτέας με εμπιστευόταν, γιατί μεγαλώσαμε μαζί, ήταν λίγα χρόνια μεγαλύτερός μου. Γι' αυτόν τον λόγο μπορούσα και άνοιγα εγώ την πόρτα!

Δημοσιογράφος: Πώς αισθάνθηκες, όταν είδες τον Μενέλαο να κλαίει;

Γριά: Όταν είδα τον Μενέλαο να κλαίει, στεναχωρήθηκα πάρα πολύ, διότι ήταν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Τον λυπήθηκα, ιδίως όταν άρχισε να κλαίει. Κατάλαβα ότι ήταν ένας άνθρωπος βασανισμένος και πολύ ταλαιπωρημένος. Βέβαια, ένιωσα και ντροπή όταν τον είδα να κλαίει. Να κλαίει στα πόδια μου ένας άντρας!

Β΄ Επεισόδιο, 1η σκηνή, στ. 576-658

Αφήγηση από τον Μενέλαο

(Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή, στ. 576-658)

Η 1^η σκηνή του Β΄ Επεισοδίου από την οπτική γωνιά του Μενέλαου.

Ο ήρωας του Ευριπίδη, ευτυχισμένος πια στη Σπάρτη μαζί με την Ελένη, θυμάται και μας αφηγείται.

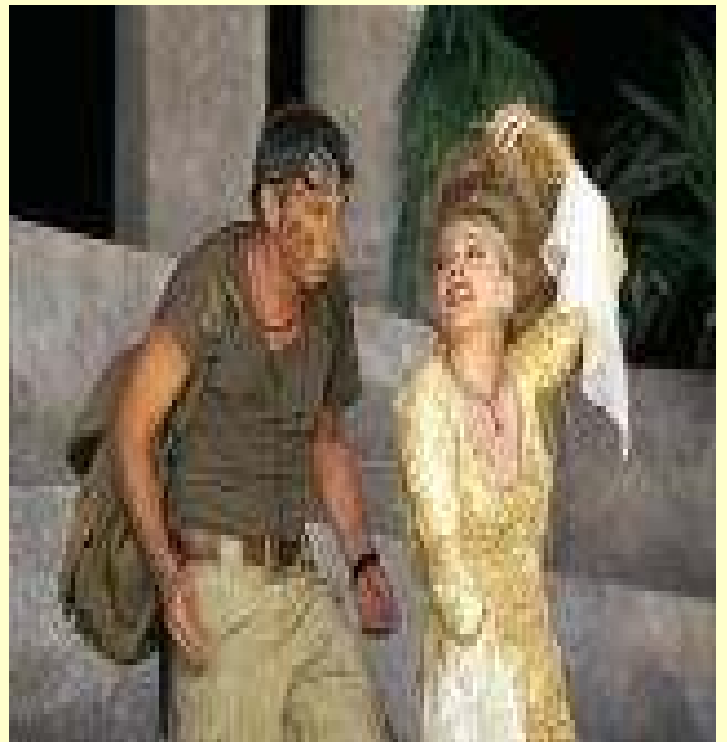
Ενώ περίμενα κρυμμένος να φανεί ο Θεοκλύμενος, για να δω τι είδους βασιλιάς είναι, είδα ξαφνικά να βγαίνουν από το παλάτι κάποιες γυναίκες και ανάμεσα σε αυτές ήταν μία που έμοιαζε στην Ελένη. Εκείνη τη στιγμή έμεινα άναυδος και πήγα να τρελαθώ σκεπτόμενος ότι τα λόγια της γριάς βγήκαν αληθινά. Έτσι προστέθηκε στη ζωή μου ακόμα ένα βάσανο.

Τότε έτρεξα κοντά της για να της μιλήσω και να δω ποια πραγματικά είναι. Αυτή έτρεξε προς τον τάφο, νόμιζε ότι ήμουνα κλέφτης και ότι ήθελα να την παραδώσω στον βασιλιά. Όμως της εξήγησα ότι δεν είμαι κλέφτης και δικαιολόγησα τη συμπεριφορά της λόγω της εμφάνισης μου.

Νιώθοντας την αγωνία να μου κόβει τα γόνατα, τη ρώτησα ποια είναι, αν είναι Ελληνίδα ή ντόπια. Αφού μου απάντησε

ότι είναι Ελληνίδα, εγώ έκπληκτος της είπα ότι μοιάζει με την Ελένη και αυτή ότι εγώ μοιάζω με το Μενέλαο και, ενώ πήγε να με αγκαλιάσει, νευριασμένος και σοκαρισμένος τραβήχτηκα μακριά. Αυτή μου εξήγησε ότι είναι κόρη του Τυνδάρεου, ότι δεν είναι φάντασμα και πώς όλα αυτά ήταν ένα έργο της Ήρας, η οποία, για να εκδικηθεί τον Πάρη, δημιούργησε ένα είδωλο.

Εγώ όμως δεν την πίστεψα, διότι είχα ήδη το είδωλο στη σπηλιά μαζί με τους συντρόφους μου και δεν μου ήταν τόσο εύκολο να πιστέψω ότι οι κόποι και οι θυσίες μου τόσων χρόνων θα πήγαιναν όλα χαμένα. Εγώ ήθελα να

ξέρω ότι πάλεψα για την Ελένη και όχι για ένα είδωλο. Καθώς επέμενε ότι ήταν η πραγματική Ελένη ένιωσα ο θυμός να με πλημμυρίζει και ήθελα να τη σκοτώσω, αλλά δεν το έκανα επειδή έμοιαζε της Ελένης. Τότε αυτή άρχισε να κλαίει και να λέει ότι εγώ είμαι ο άντρας της, ότι μόλις με βρήκε πάλι με χάνει και ότι είναι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα.

Μετά πήρα το δρόμο της επιστροφής, γιατί η επίσκεψη στο παλάτι δε μου βγήκε σε καλό, το μόνο που έγινε ήταν να κοντέψω να χάσω τα λογικά μου.

Αφήγηση από την Ελένη (Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή, στ. 576-658)

Η 1^η σκηνή του Β΄ Επεισοδίου από την οπτική γωνιά της Ελένης.

Η ηρωίδα του Ευριπίδη, ευτυχισμένη πια στη Σπάρτη μαζί με τον Μενέλαο, θυμάται και μας αφηγείται.

Μπήκα μέσα στο παλάτι γεμάτη ελπίδες, αλλά συγχρόνως και αγχωμένη. Εκεί, έμαθα από την Θεονόη τα καλά νέα, ότι ο Μενέλαος είναι

ζωντανός, αλλά ξέχασα να την ρωτήσω εάν θα μπορούσαμε να φύγουμε από την Αίγυπτο ζωντανοί.

Ξαφνικά, εμφανίστηκε μπροστά μου ένας ταλαιπωρημένος άντρας με σκισμένα ρούχα, ο οποίος ήταν κρυμμένος πίσω από κάτι θάμνους. Στην αρχή νόμισα ότι ήταν κάποιος άντρας του Θεοκλύμενου και γύρευε να με πιάσει. Όταν, όμως, άγγιξα τον τάφο και κοίταξα καλύτερα διαπίστωσα ότι ήταν ο Μενέλαος. Μόλις το κατάλαβα, σκέφτηκα αμέσως ότι έχω ελπίδες για την επιστροφή στην πατρίδα μου και ένιωσα ενθουσιασμένη. Ύστερα, άρχισα να προσπαθώ να βρω τρόπους για να με πιστέψει ο Μενέλαος, γιατί νόμιζε ότι έλεγα ψέματα, επειδή είχε κρυμμένο στη σπηλιά το είδωλο για το οποίο πολεμούσε τόσα χρόνια.

Καθώς σκεφτόμουν τρόπους να τον πείσω, ήμουν απογοητευμένη και στενοχωρημένη για τη δυσπιστία του Μενέλαου. Ύστερα από λίγο μού ήρθε η ιδέα να ζητήσω τη βοήθεια του χορού για να με πιστέψει ο Μενέλαος, αλλά, επειδή βιαζόταν να επιστρέψει στη σπηλιά, δε με άφησε να του εξηγήσω περισσότερα.

Συνέντευξη από τον Μενέλαο

(Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή, στ. 576-658)

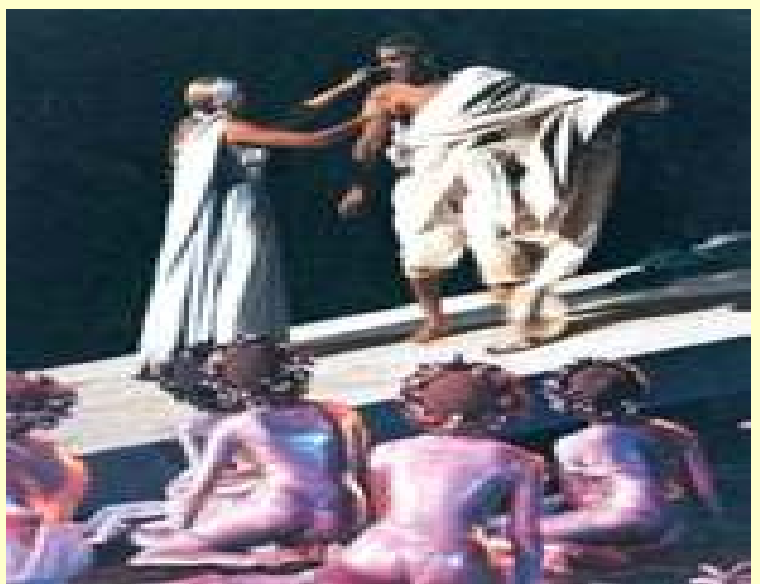
Συνέντευξη από τον Μενέλαο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια τον ήρωα του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Τι αισθάνθηκες όταν πρωτοείδες την Ελένη;

Μενέλαος: Όταν πρωτοείδα την Ελένη, δεν πίστευα στα μάτια μου. Στη σπηλιά υποτίθεται είχα την Ελένη και ξαφνικά εμφανίστηκε στο παλάτι. Δεν ήξερα τι να πιστέψω, ήταν ολόιδια με την γυναίκα μου. Αισθάνθηκα περίεργα. Στην αρχή φοβήθηκα μήπως έφυγε από την σπηλιά. Αλλά, αφού το σκέφτηκα, κατάλαβα ότι αυτό δεν ήταν δυνατό να γίνει και έτσι ένιωσα μεγάλη περιέργεια για το ποια ήταν αυτή η γυναίκα!

Δημοσιογράφος: Για ποιο λόγο πιστεύεις η Ελένη δε σε αναγνώρισε αμέσως;

Μενέλαος: Η Ελένη πιστεύω ότι δεν με αναγνώρισε, γιατί η εμφάνισή μου ήταν χάλια. Είχα κουρελιασμένα ρούχα και, εκτός από αυτό, ήμουν και ταλαιπωρημένος. Έτσι όπως ήμουν, όποιος και να με έβλεπε εκείνη την στιγμή δεν υπήρχε περίπτωση να με αναγνωρίσει. Παρ' όλ' αυτά, με αναγνώρισε μετά από λίγο.

Δημοσιογράφος: Για ποιους λόγους δεν πίστεψες εσύ την Ελένη;

Μενέλαος: Όπως σου τα είπα και πιο πάνω, είχα ήδη τη γυναίκα μου στη σπηλιά να τη φυλάνε οι σύντροφοί μου. Επίσης, είχαμε περάσει πολλούς μόχθους στην Τροία και δεν ήθελα να πιστέψω πως τόσοι Αχαιοί και τόσοι Τρώες είχαν

καθεί χωρίς λόγο. Κόντεψα να χάσω τα λογικά μου. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ και το μόνο που ήθελα ήταν να φύγω από εκείνο το παράξενο μέρος.

Δημοσιογράφος: Τι πιστεύεις για τους θεούς και πώς εξηγείς τις πράξεις τους;

Μενέλαος: Δεν είχα πια εμπιστοσύνη στους Θεούς. Είχα χάσει όλη την πίστη μου, γιατί εξαιτίας τους είχα περάσει τόσα βάσανα. Και ποτέ δεν το κατάλαβα για ποιο λόγο μας ανάγκασαν να τα περάσουμε όλα αυτά. Εκείνη την στιγμή, μου φάνηκε πως οι θεοί με βάζουν σε μία ακόμα πολύ παράξενη δοκιμασία.

Συνέντευξη από την Ελένη

(Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή, στ. 576-658)

Συνέντευξη από την Ωραία Ελένη του Ευριπίδη. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια την ηρωίδα. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Τελικά είσαι εδώ και ζεις, δεν αυτοκτόνησες τότε. Πιστεύεις ότι χρωστάς χάρη στον Χορό;

Ελένη: Φυσικά και χρωστάω χάρη στο Χορό, γιατί, αν ο Χορός δεν επέμενε να ρωτήσω τη Θεονόη, θα είχα αυτοκτονήσει και δε θα μπορούσα να συναντήσω το Μενέλαο. Ούτε, φυσικά, τώρα θα ήμουν εδώ να σας μιλάω.

Δημοσιογράφος: Πώς ένιωσες όταν η Θεονόη σου είπε πως ο άντρας σου ζει και βρίσκεται στην Αίγυπτο;

Ελένη: Ένωσα μεγάλη χαρά και ανακούφιση, διότι θα

τελείωναν τα βάσανα μου, αλλά και αγωνία, γιατί δεν ήξερα αν τελικά εγώ

και ο Μενέλαος θα καταφέρναμε να διαφύγουμε από την Αίγυπτο.

Δημοσιογράφος: Γιατί όταν είδες τον Μενέλαο έτρεξες προς τον τάφο του Πρωτέα;

Ελένη: Όταν είδα τον Μενέλαο έτρεξα προς τον τάφο του Πρωτέα, γιατί νόμιζα ότι ο Μενέλαος ήταν κάποιος απεσταλμένος του Θεοκλύμενου. Δεν τον αναγνώρισα, γιατί δεν ήταν ντυμένος σαν βασιλιάς, αλλά φορούσε κουρελιασμένα ρούχα. Κι εγώ η ίδια δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ο Μενέλαος θα καταντούσε ποτέ έτσι.

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν τα συναισθήματά σου, όταν ο Μενέλαος σου δήλωνε πως δεν πιστεύει ότι είσαι η γυναίκα του;

Ελένη: Ενώ είχα μία αναπάντεχη χαρά, όταν συνάντησα επιτέλους τον Μενέλαο, η χαρά μου επισκιάστηκε με τη μεγάλη απογοήτευση από την άρνηση του Μενέλαου. Τότε, πίστεψα ακόμη περισσότερο ότι για όλα έφταιγε η Ήρα, γιατί αυτή δημιούργησε το καταραμένο είδωλο.

Δημοσιογράφος: Για ποιο λόγο, κατά τη γνώμη σου, ο Μενέλαος δε σε πίστεψε;

Ελένη: Ο Μενέλαος δεν με πίστευε, γιατί πίστευε στους μόχθους του. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι πολεμούσε τόσα χρόνια για ένα είδωλο. Ένας ακόμη λόγος είναι ότι είχε το είδωλο στη σπηλιά. Τελικά, φαινόταν πολύ κουρασμένος και ταλαιπωρημένος, για να έχει ακόμη μια Ελένη.

Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή, στ. 659-840

Αφήγηση από τον Μενέλαο

(Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή, στ. 659-840)

Η 2η σκηνή από την οπτική γωνιά του Μενέλαου. Ο ήρωας του Ευριπίδη, ευτυχισμένος πια στη Σπάρτη μαζί με την Ελένη, θυμάται και μας αφηγείται.

Ενώ ήμουν έτοιμος να φύγω μακριά από την Ελένη της Αιγύπτου, εμφανίστηκε μπροστά μου ο Αγγελιοφόρος, ο οποίος με έψαχνε για να μου πει κάτι πολύ σοβαρό, που είχε σχέση με την Ελένη. Εκείνη τη στιγμή, ήμουν αγχωμένος, γιατί δεν ήξερα εάν αυτά που ήθελε να μου πει είχαν σχέση με

αυτά που μου είχε πει η Ελένη πριν από λίγο. Μόλις άκουσα ότι τα λόγια της Ελένης ήταν αληθινά, χάρηκα πολύ και ένιωσα ευτυχισμένος, γιατί η γυναίκα μου ήταν ακόμη πιστή σε εμένα. Ποτέ δε με απάτησε,

ποτέ δεν πήγε στο κάστρο της Τροίας.

Στη συνέχεια, μαζί με την Ελένη αρχίσαμε να κλαίμε από χαρά. Καθώς ήμασταν αγκαλιασμένοι, εγώ έψαχνα να βρω τους λόγους για τους οποίους η Ήρα σκέφτηκε την δημιουργία του ειδώλου. Τα καλά νέα που άκουσα από τον Αγγελιοφόρο για την εξαφάνιση του ειδώλου μου δημιούργησαν ένα αίσθημα χαράς. Ένιωθα πως όλα πια θα τελείωναν και θα γυρίζαμε επιτέλους πίσω στην πατρίδα μας.

Ύστερα, βλέποντας τον γέροντα δούλο μου και Αγγελιοφόρο να είναι κουρασμένος από την αναζήτησή μου, του ζήτησα να καθίσει να κουβεντιάσουμε. Ήθελα να μοιραστώ τη χαρά μου με τον πιστό μου δούλο. Ενώ αυτός μου έλεγε διάφορα, εγώ σκεφτόμουν τον τρόπο διαφυγής μας. Έπρεπε να πάει ο Αγγελιοφόρος να ενημερώσει τους συντρόφους μου να είναι κοντά στη θάλασσα έτοιμοι, έτσι ώστε οποιαδήποτε στιγμή να μπορέσουμε φύγουμε για την πατρίδα. Μέχρι όμως να γίνει αυτό, εγώ ένιωθα αγωνία, γιατί δεν ήξερα πως θα κυλήσουν τα πράγματα με τον Θεοκλύμενο.

Αφήγηση από τον Αγγελιοφόρο

(Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή, στ. 659-840)

Η 2^η σκηνή από την οπτική γωνιά του αγγελιοφόρου. Ο πιστός δούλος του Μενέλαου θυμάται τα γεγονότα στην Αίγυπτο και μας αφηγείται.

Ενώ καθόμουν με τους συντρόφους μου στη σπηλιά και είχαμε δίπλα μας την Ελένη, ξαφνικά εμφανίστηκε ένα μεγάλο φως που κάλυψε την Ελένη και την πήρε ψηλά μαζί του. Ενώ το φως με την Ελένη απομακρυνόταν, η Ελένη μας αποκάλυψε ότι ήταν ένα είδωλο και ότι όλα τα βάσανά μας οφείλονταν στην Ήρα. Εμείς είχαμε μείνει έκπληκτοι και φοβηθήκαμε τόσο με αυτό που έγινε, όσο και για αυτά που θα ακούγαμε από τον Μενέλαο και για το πού θα ξεσπούσε η οργή του που χάσαμε την Ελένη. Μετά, ως μεγαλύτερος και πιο ώριμος από τους συντρόφους πήγα να βρω τον Μενέλαο.

Αφού μετά από λίγο τον βρήκα, του είπα τι είχε συμβεί στη σπηλιά, με την αγωνία που είχα για το πώς θα αντιδράσει. Όταν ο Μενέλαος άκουσε τα λόγια μου, δε θύμωσε, αλλά πήγε σε μια γυναίκα που έμοιαζε με την Ελένη. Ο Μενέλαος

την αγκάλιασε, μίλησαν, έκλαψαν και είπαν τα δικά τους. Εγώ έκπληκτος τον ρώτησα τι συνέβη και αυτός μου εξήγησε ότι αυτή μπροστά μας ήταν η πραγματική Ελένη. Τότε εγώ θύμωσα πάρα πολύ με τους θεούς, διότι όλα αυτά έγιναν εξαιτίας της θεάς Ήρας και της Αφροδίτης.

Ο Μενέλαος μου είπε να πάω στη σπηλιά και να πω στους άλλους συντρόφους να πάνε να περιμένουν στο λιμάνι, ενώ ο ίδιος θα επιχειρούσε να βρει έναν τρόπο διαφυγής από την

Αίγυπτο. Εγώ του είπα πως θα το κάνω, αλλά να σκεφτεί πως οι μαντείες μέχρι τώρα βγήκαν ψεύτικες. Είχα θυμώσει πολύ με τους μάντεις, γιατί εξαιτίας τους βρισκόμασταν σε εκείνη την κατάσταση, αφού δε μας είχαν πει τίποτα για το είδωλο. Δεν πρέπει να στηρίζεις τη ζωή σου σε μαντείες, το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να προσεύχεσαι στους θεούς, να τους προσφέρεις θυσίες, να είσαι εργατικός και έξυπνος και να στηρίζεσαι στις δυνάμεις σου. Μόνο τότε θα είσαι ευτυχισμένος. Γιατί τα έλεγα αυτά; Αυτές ήταν οι συμβουλές μου στον Μενέλαο για όσα θα ακολουθούσαν στην Αίγυπτο.

Καθώς επέστρεφα στη σπηλιά κατέληξα στο συμπέρασμα ότι κάθε πόλεμος, όπως και ο πόλεμος στην Τροία, γίνεται μάταια και χωρίς όφελος για κανέναν.

Συνέντευξη από τον Μενέλαο

(Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή, στ. 659-840)

Συνέντευξη από τον Μενέλαο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια τον ήρωα του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Όταν ο Αγγελιοφόρος ήρθε τόσο ταραγμένος μπροστά σου, τι σκέφτηκες;

Μενέλαος: Σκέφτηκα μήπως έπαθε κάτι η Ελένη ή οι σύντροφοι μου. Φοβήθηκα μήπως ξένοι επιτέθηκαν στους συντρόφους μου ή, το χειρότερο, η Ελένη έφυγε ...πάλι.

Δημοσιογράφος: Τελικά, ποια Ελένη προτιμούσες να είναι αληθινή, το είδωλο ή αυτή που είχες μπροστά σου και γιατί;

Μενέλαος: Αυτή φαίνεται να είναι μία δύσκολη για μένα ερώτηση. Δεν είναι όμως. Αρχικά θα έλεγα ότι προτιμώ το είδωλο, γιατί τόσα χρόνια πολέμησα για να αποκτήσω την Ελένη της Τροίας. Αλλά, τελικά, προτιμώ την Ελένη της Αιγύπτου, επειδή αποδείχθηκε ότι αυτή μου ήταν πιστή. Τώρα που μιλάμε, όλοι σέβονται εμένα και τη γυναίκα μου και δε μας κατηγορούν, όπως τότε.

Δημοσιογράφος: Είδαμε πως φέρθηκες πολύ φιλικά στον Αγγελιοφόρο. Ποια είναι η σχέση σου με τους δούλους σου;

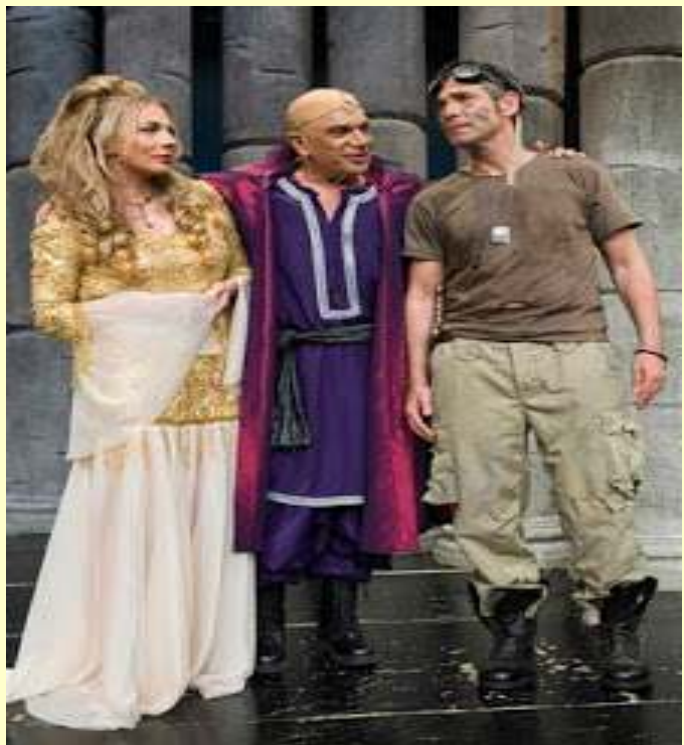
Μενέλαος: Πιστεύω ότι συμπεριφέρομαι δίκαια στους δούλους μου και τους σέβομαι, αλλά με τον Αγγελιοφόρο έχω

μία πιο καλή σχέση από τους άλλους, επειδή τον είχα μαζί μου στην Τροία, είναι σοφός και, το κυριότερο, μας αγαπάει.

Δημοσιογράφος: Όση ώρα ο Αγγελιοφόρος σου μιλούσε για τους θεούς, την τύχη και τις μαντείες, τι σκεφτόσουν; Επειδή καταλάβαμε πως, μάλλον δεν άκουγες καθόλου όσα σου έλεγε.

Μενέλαος:

Σκεφτόμουν ότι όλα τα δύσκολα είχαν περάσει και το μόνο που έμενε ήταν το πώς θα φεύγαμε από την Αίγυπτο. Ήμουν πολύ κουρασμένος για να σκεφτώ αυτά που μου έλεγε, γι' αυτό και δεν του απαντούσα.

Συνέντευξη από τον Αγγελιοφόρο

(Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή, στ. 659-840)

Συνέντευξη από τον Αγγελιοφόρο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια τον πιστό δούλο του Μενέλαου Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Τι συνέβη στη σπηλιά, ενώ ο Μενέλαος βρισκόταν στο παλάτι;

Αγγελιοφόρος: Ξαφνικά, εκεί που καθόμασταν ήρεμα, η Ελένη ανέβηκε σε ένα νέφος και, αφού είπε πως δεν ήταν η πραγματική Ελένη, αλλά ένα τέχνασμα της Ήρας, εξαφανίστηκε. Ύστερα από αυτά, στη σπηλιά επικρατούσε μία σύγχυση. Όλοι μάλωναν μεταξύ τους και φοβόντουσαν για το τι θα πει ο Μενέλαος. Έτσι, αποφάσισα να ψάξω να τον βρω εγώ ο ίδιος και να του πω τα νέα.

Δημοσιογράφος: Πώς ένιωσες, όταν πρωτοείδες την Ελένη στο παλάτι μετά την εξαφάνιση της;

Αγγελιοφόρος: Όταν είδα την Ελένη στο παλάτι, σοκαρίστηκα αρχικά, γιατί δεν ήξερα πια τι να πω στον Μενέλαο και, επίσης, ένιωσα κάπως παράξενα, γιατί ήξερα πως η Ελένη έφυγε από τη σπηλιά και αναρωτήθηκα γιατί αποφάσισε να γυρίσει στο παλάτι. Αφενός μεν νόμιζα πως έφυγε νοιώθοντας πιεσμένη, αφετέρου απόρησα κάνοντας την εξής ερώτηση στον εαυτό μου: “Γιατί να ξαναγύρισε σε τούτον εδώ τον τόπο;”. Ένιωσα τόσο περίπλοκα, που δεν ήξερα πια τι να σκεφτώ και να πιστέψω.

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν η σχέση σου με τον Μενέλαο;

Αγγελιοφόρος: Η σχέση μου με τον Μενέλαο είναι άψογη, γιατί είναι αφεντικό μου και είμαι δούλος του και η σχέση δούλου και αφεντικού, όπως εγώ πιστεύω, πρέπει να είναι καλή έως άριστη. Έτσι, ό,τι κι αν μάθαινα που τον αφορούσε, εννοείτε πως θα του το έλεγα, πράγμα που έκανα λέγοντας

του για την Ελένη. Δε φοβήθηκα, γιατί ήξερα ότι ο Μενέλαος με σέβεται και δε θα ξεσπούσε πάνω μου για την είδηση που του πήγα.

Δημοσιογράφος: Ποιες είναι οι απόψεις σου για τους θεούς και ποιες για τις μαντείες;

Αγγελιοφόρος: Για τους Θεούς έχω να πω πως πρέπει να τους κάνεις πολλές θυσίες, για να τους τιμάς και για να σου προσφέρουν και αυτοί αυτό που θέλεις. Αυτοί κυβερνούν τη ζωή μας. Για τις μαντείες... Οι μαντείες στη ζωή μας είναι κούφια και ψεύτικα και μας ξεγελούν. Εγώ τουλάχιστον πιστεύω ότι καλύτερο είναι να πιστεύουμε στους Θεούς και να τους κάνουμε θυσίες, παρά να καταφεύγουμε στους μάντεις. Τι πρόσφερε ο Κάλχας στον Μενέλαο; Τίποτα. Δε θα έπρεπε να του είχε πει για το είδωλο;

Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή, στ. 841-1219

Αφήγηση από την Ελένη

(Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή, στ. 841-1219)

Η 3^η, 4^η και 5^η σκηνή του Β΄ Επεισοδίου από την οπτική γωνιά της Ελένης. Η ηρωίδα του Ευριπίδη, ευτυχισμένη πια στη Σπάρτη μαζί με τον Μενέλαο, θυμάται και μας αφηγείται.

Όταν έφυγε ο Αγγελιοφόρος και μείναμε μόνοι, ο Μενέλαος μού διηγήθηκε σύντομα τα βάσανά του και έπειτα εγώ του περιέγραψα την κατάσταση στην Αίγυπτο και τι κινδύνους διατρέχαμε. Μου κακοφάνηκε λίγο που έδειξε να έχει αμφιβολίες για το αν πράγματι του ήμουν πιστή, αλλά

κατανόησα απόλυτα τη στάση του. Είχε κι αυτός τραβήξει τόσα που πια αμφέβαλλε για τα πάντα!

Αποφασίσαμε ότι, πριν καταστρώσουμε οποιοδήποτε σχέδιο σωτηρίας, θα έπρεπε να παίρναμε με το μέρος μας τη Θεονόη,

ώστε να μην πει αυτή τίποτα στον Θεοκλύμενο για την παρουσία του Μενέλαου. Αν δεν τα καταφέρναμε, ήμασταν χαμένοι, γι' αυτό και ορκιστήκαμε ότι θα αυτοκτονούσαμε και οι δύο πάνω στον τάφο του Πρωτέα.

Μόλις άκουσα τον κρότο από την κλείθρα των θυρών του παλατιού, κατάλαβα αμέσως ότι σε λίγο θα εμφανιζόταν η Θεονόη και με κυρίευσε αγωνία και πανικός. Ο Μενέλαος φαινόταν πιο ψύχραιμος και γενναίος. Αφού εμφανίστηκε και στάθηκε μπροστά μας, μας μίλησε και φάνηκε να θέλει να ενημερώσει τον Θεοκλύμενο. Αμέσως εγώ γονατιστή άρχισα να την ικετεύω να μας λυπηθεί και να μη μας καταδώσει στον αδερφό της . Με τα επιχειρήματά μου προσπάθησα να τη

συγκινήσω και αναφερόμουν συνεχώς στο δίκαιο. Από την άλλη, ο Μενέλαος δε γονάτισε και, υπερήφανος καθώς ήταν, κράτησε μια στάση αποφασιστική και αγέρωχη. Αυτός δεν ικέτευσε, αλλά απαίτησε.

Η Θεονόη τελικά αποφάσισε να μας βοηθήσει, γιατί ήταν ευσεβής και ακολούθησε αυτό που της είπαμε, ότι δηλαδή θα έπρεπε να σεβαστεί τον πατέρα της, ο οποίος, αν ζούσε, θα με παρέδιδε στον Μενέλαο.

Όταν πλέον έφυγε η Θεονόη, εμείς γεμάτοι χαρά και αισιοδοξία αρχίσαμε να καταστρώνουμε ένα σχέδιο διαφυγής. Ο Μενέλαος παρορμητικά και επιπόλαια πρότεινε δύο τρόπους διαφυγής. Ο πρώτος ήταν να διαφύγουμε δια ξηράς με άμαξα και ο δεύτερος να σκοτώσει τον Θεοκλύμενο. Εγώ, αφού του εξήγησα ότι δεν μπορούμε να πραγματοποιήσουμε τα σχέδια του (το πρώτο, γιατί δεν γνωρίζαμε τον ξένο τόπο, και το δεύτερο, γιατί η Θεονόη ως μάντισσα δε θα επέτρεπε τον φόνο του αδερφού της), πρότεινα ένα πιο λογικό σχέδιο. Ο τρόπος διαφυγής που κατέστρωσα ήταν να εμφανιστεί ο Μενέλαος ως μαντατοφόρος του ίδιου του του θανάτου, ώστε όλοι στο παλάτι να μάθουν πως ο Μενέλαος είχε πεθάνει, ενώ εγώ θα θρηνούσα για τον χαμό του. Μετά θα ζητούσαμε ένα καράβι, για να κάνουμε δήθεν ταφή στη θάλασσα και θυσία

για τον νεκρό κατά το έθιμο, αλλά στην πραγματικότητα με το καράβι θα διαφεύγαμε. Ο Μενέλαος συμφώνησε με το σχέδιο. Προσευχηθήκαμε στους θεούς και ελπίζαμε να πάνε όλα καλά.

Αφήγηση από τη Θεονόη

(Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή, στ. 841-1219)

Η 4^η σκηνή από την οπτική γωνιά της Θεονόης. Η δίκαιη αδερφή του Θεοκλύμενου, η γυναίκα με τον καταλυτικό ρόλο στη σωτηρία των ηρώων μας, θυμάται και μας αφηγείται.

Καθώς έμπαινα στην σκηνή, είχα θετική προδιάθεση να αφήσω τον Μενέλαο και την Ελένη να φύγουν. Εξάλλου, εάν δεν ήθελα να τους

αφήσω να φύγουν, θα είχα ήδη ειδοποιήσει τον Θεοκλύμενο. Δεν έδρασα, όμως, με αυτόν τον τρόπο, γιατί συμπαθούσα την Ελένη, επειδή ήταν τίμια, αγαπούσε τον άντρα της και εγώ συμπαθώ τους τίμιους ανθρώπους.

Όταν τους είδα, ήταν φοβισμένοι και αγωνιούσαν για την απόφαση που θα έπαιρνα. Η Ελένη μού μιλούσε ευγενικά, αναφερόταν συνεχώς στη δικαιοσύνη και με παρακαλούσε να ακολουθήσω τον δρόμο του πατέρα μου. Από την άλλη, ο Μενέλαος μού μίλησε πολύ αποφασιστικά και γενναία, όμως ο τρόπος του ήταν πολύ νευρικός και επιθετικός. Όπως η Ελένη, έτσι και ο Μενέλαος αναφερόταν συνεχώς στο ότι θα έπρεπε να είμαι δίκαιη σαν τον πατέρα μου. Εκείνη την ώρα ήμουνα πολύ ταραγμένη, γιατί ο Μενέλαος κατευθύνθηκε στον τάφο του πατέρα μου και με απείλησε ότι θα αυτοκτονήσει.

Πήρα την απόφαση να τους βοηθήσω, επειδή σέβομαι τους Θεούς και τον πατέρα μου και, όπως είπα και στους ίδιους, επειδή “έχω μέσα στην καρδιά μου από την φύση ναό μεγάλο

της δικαιοσύνης”. Γι’ αυτούς τους λόγους, τους επέτρεψα να φύγουν.

Φεύγοντας, ευχόμουν να καταφέρουν να διαφύγουν και να γυρίσουν με ασφάλεια στη Σπάρτη. Όμως, παρ’ όλο που είμαι μάντισσα, δεν μπορώ να ξέρω το μέλλον τους, γιατί πια το μέλλον τους βρισκόταν στα δικά τους χέρια.

Συνέντευξη από τον Μενέλαο και την Ελένη (Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή, στ. 841-1219)

Συνέντευξη από τον Μενέλαο και την Ελένη. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τους ήρωες του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν τα συναισθήματα σας, όταν μετά την έξοδο του αγγελιοφόρου μείνατε μόνοι;

Μενέλαος: Τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα, δηλαδή ήμασταν και χαρούμενοι, επειδή μάθαμε την αλήθεια και

Βρήκαμε ο ένας τον άλλον, αλλά και φοβισμένοι, γιατί δεν ξέραμε με ποιον τρόπο θα φεύγαμε από εκεί. Εκείνο, όμως που με έκανε να θυμώνω είναι ότι πολέμησα τόσα χρόνια στην Τροία για ένα είδωλο νομίζοντας ότι είναι η γυναίκα μου. Μάταια έγινε ο πόλεμος, μάταια σκοτώθηκαν και τόσοι άνθρωποι.

Δημοσιογράφος: Μενέλαε, γιατί δε μίλησες στην Ελένη για το περιστατικό με τη γριά;

Μενέλαος: Δε μίλησα στην Ελένη για το περιστατικό με τη γριά, γιατί ντρεπόμουν, διότι δεν ήταν δυνατόν ένας στρατηγός γενναίος σαν κι εμένα να κλαίει και να παρακαλάει μια γριά.

Δημοσιογράφος: Σε είδαμε να είσαι δύσπιστος για την πίστη της Ελένης.

Μενέλαος: Δεκαεφτά χρόνια έζησα με την ιδέα ότι η Ελένη δε μου ήταν πιστή. Ήταν δύσκολο να βγάλω αυτήν την ιδέα από το μυαλό μου και ήθελα να βεβαιωθώ ότι πράγματι η νέα Ελένη που είχα μπροστά μου ήταν μια πιστή Ελένη.

Δημοσιογράφος: Μίλησες πολύ απότομα στη Θεονόη. Σχεδόν την εκβίασες.

Μενέλαος: Είχα φτάσει στα όρια μου. Δεκαεφτά χρόνια βασάνων δε θα τα άφηνα να πάνε χαμένα. Την εκβίασα λέγοντας ότι θα αυτοκτονήσω με την Ελένη πάνω στον τάφο, αλλά όσα της είπα ήταν η αλήθεια. Εάν υπήρχε ο Πρωτέας

ακόμη, δε θα επέτρεπε στον Θεοκλύμενο να ζητήσει σε γάμο την Ελένη.

Δημοσιογράφος: Τα σχέδια σωτηρίας που πρότεινες στην Ελένη ήταν παράτολμα, αλλά όχι πολύ λογικά.

Μενέλαος: Με
τα σχέδια
σωτηρίας που
πρότεινα ήθελα
να φανώ
γενναίος και
θαρραλέος.
Ήθελα να
αποδείξω στην

Ελένη, αλλά και να θυμίσω στον εαυτό μου, ότι είμαι ένας γενναίος άντρας και θα θυσιάζα ακόμη και τη ζωή μου γι' αυτήν.

Δημοσιογράφος: Ελένη, πίστευες ότι η Θεονόη θα σας βοηθούσε και θα κρατούσε τον λόγο της;

Ελένη: Πιστεύω ότι η Θεονόη θα κρατούσε το λόγο της, γιατί με συμπαθούσε και γιατί ήταν δίκαιη. Εξάλλου, το ίδιο θα έκανε και ο πατέρας της, που τον αγαπούσε πολύ.

Δημοσιογράφος: Πώς διατηρείς την ψυχραιμία σου σε τέτοιες δύσκολες καταστάσεις;;

Ελένη: Διατηρώ την ψυχραιμία μου λειτουργώντας με την λογική και τη σύνεση. Μόνο έτσι μπορούμε να έχουμε τα επιθυμητά αποτελέσματα.

Συνέντευξη από τη Θεονόη

(Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή, στ. 841-1219)

Συνέντευξη από τη Θεονόη. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τη δίκαιη αδερφή του Θεοκλύμενου, τη γυναίκα με τον καταλυτικό ρόλο στη σωτηρία των ηρώων μας. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Για τον ερχομό του Μενέλαου σίγουρα θα γνώριζες μόλις αυτός πάτησε το πόδι του στην Αίγυπτο. Γιατί δεν το είπες σε κανέναν;

Θεονόη: Όταν δαισθάνθηκα τον ερχομό του Μενέλαου βρισκόμουν στο δίλημμα να το πω στον αδερφό μου και να τον σκοτώσει ή να το κρατήσω κρυφό δίνοντας τους την ελευθερία τους. Ήμουν πολύ μπερδεμένη. Κατά βάθος όμως ήθελα να τους βοηθήσω, επειδή συμπαθούσα την Ελένη, και όντως το έκανα.

Δημοσιογράφος: Πώς πίστευες ότι θα αντιδρούσε ο Θεοκλύμενος, αν ήξερε ότι ήρθε ο Μενέλαος και εσύ δεν του είπες;

Θεονόη: Πίστευα ότι στην αρχή θα θύμωνε και θα μου φώναζε πάρα πολύ που δεν του είπα τίποτα και ίσως με τιμωρούσε, διότι αγαπούσε πολύ την Ελένη. Αλλά πιστεύω

ότι, αν μετά του μιλούσα, θα καταλάβαινε, γιατί έχει κατανόηση και ξέρει από αγάπη, παρ' όλο που είναι εγωιστής και αυταρχικός.

Δημοσιογράφος: Ποια ήταν η σχέση σου με την Ελένη;

Θεονόη: Η σχέση μου με την Ελένη ήταν καλή, μια σχέση αμοιβαίου σεβασμού, αλλά όχι τόσο στενή όσο είχε με το χορό, διότι εγώ ήμουν μια βασίλισσα και αυτή μια απλή προστατευόμενη. Όμως, εκτός αυτού, με σεβόταν και συζητούσε μαζί μου θέματα που την απασχολούσαν ζητώντας τη συμβουλή μου.

Δημοσιογράφος: Η Ελένη δεν ήθελε να παντρευτεί τον Θεοκλύμενο. Αν δεν ερχόταν ο Μενέλαος θα την βοηθούσες να δραπετεύσει;

Θεονόη: Πιστεύω ότι θα τη βοηθούσα να φύγει, διότι το ίδιο θα έκανε και ο πατέρας μου αν ζούσε και θα ήταν και πιο δίκαιο, γιατί δεν ήθελε να παντρευτεί με τον αδερφό μου ... ανήκε σε άλλον άντρα.

Δημοσιογράφος: Ο Μενέλαος σου μίλησε άσχημα και με ασέβεια. Πιέστηκες από τις απειλές του; Θύμωσες;

Θεονόη: Στην αρχή θύμωσα, αλλά κατανόησα τη συμπεριφορά του. Είχε πλέον κουραστεί σωματικά και ψυχικά. Πείστηκα ότι είχαν δίκιο και ότι είχαν όλο το δικαίωμα να ζήσουν μαζί ευτυχισμένοι τα χρόνια που τους απέμειναν, επειδή πέρασαν πολλά και το άξιζαν.

Γ΄ -Δ΄ Επεισόδιο, στ. 1286-1424, 1500-1592

Αφήγηση από την Ελένη

(Γ΄ - Δ΄ Επεισόδιο, στ. 1286-1424, 1500-1592)

Το Γ΄ και το Δ΄ Επεισόδιο από την οπτική γωνιά της Ελένης. Η ηρωίδα του Ευριπίδη, ευτυχισμένη πια στη Σπάρτη μαζί με τον Μενέλαο, θυμάται και μας αφηγείται.

Εγώ με τον Μενέλαο σκεφτήκαμε ένα πολύ καλό σχέδιο: να εμφανιστεί ως σύντροφος του Μενέλαου, να πει ότι ο Μενέλαος πέθανε και να ζητήσουμε καράβι δήθεν για την ταφή του νεκρού.

Αρχικά πήγα φόρεσα μαύρα, έκοψα τα μαλλιά μου και μάτωσα το πρόσωπό μου, για να φαίνομαι πιο απελπισμένη και πιο πειστική. Όταν ήρθε ο Θεοκλύμενος αναστατωμένος, επειδή έμαθε πως βρίσκεται κάποιος Έλληνας κοντά στο παλάτι, με ρώτησε γιατί είμαι έτσι. Εγώ του είπα ότι ήρθε ένας σύντροφος του Μενέλαου με την είδηση ότι ο άντρας μου πέθανε. Είχα πολύ άγχος, διότι δεν ήξερα αν ο Θεοκλύμενος θα με πίστευε και αν πετύχαινε το σχέδιο. Έτρεμαν το πόδια

μου, επειδή έπρεπε να υποδυθούμε καλά τον ρόλο μας και εγώ, αλλά και ο Μενέλαος.

Όταν ο Θεοκλύμενος έμαθε τα νέα, μου είπε ότι στεναχωρήθηκε, όμως κατά βάθος χάρηκε, επειδή, έτσι, ήμουν πια δική του. Είχα πολύ αγωνία για το τι θα πει ο Μενέλαος και για το αν θα μας πιστέψει ο Θεοκλύμενος, όμως μόλις είδα ότι ο Μενέλαος τα πήγε καλά και πετύχαινε το

σχέδιο, τότε

άρχισα να

αισθάνομαι

ανακουφισμένη.

Βέβαια, για να

γίνω πιο

πειστική, του

είπα ότι θα τον

παντρευτώ και

να ετοιμάσει γάμο. Με αυτόν τον τρόπο αυτός ήταν χαρούμενος και ό,τι θα του ζητούσα θα μου το έκανε.

Έτσι, του ζήτησα να θάψω τον άντρα μου, αλλά του είπα πως συνηθίζουμε στην Ελλάδα για τους πνιγμένους να κάνουμε θυσία στη θάλασσα και να αφήνουμε προσφορές στο κύμα. Με τη δικαιολογία αυτή θα μου έδινε ο Θεοκλύμενος

ένα καράβι και θα φεύγαμε με τον Μενέλαο για τη Σπάρτη. Βιαζόταν πολύ για τον γάμο και, αν και με κάποιες αμφιβολίες, έδωσε ό,τι του ζήτησα, επειδή φοβόταν μήπως το μετανιώσω και δεν τον παντρευτώ.

Το σχέδιο, λοιπόν, άρχισε να πετυχαίνει και υπήρχαν πια πολλές ελπίδες να φύγω με τον Μενέλαο και να επιστρέψουμε επιτέλους στην πατρίδα μας. Ιδίως, όταν λίγο αργότερα είδα τον Μενέλαο πλυμένο και καθαρό και να κρατάει στο χέρι του το σπαθί και την ασπίδα του, δήθεν για να τα προσφέρει στον νεκρό, τότε ήμουν σίγουρη ... όλα θα πήγαιναν καλά από 'δώ και πέρα.

Αφήγηση από τον Θεοκλύμενο

(Γ΄ - Δ΄ Επεισόδιο, στ. 1286-1424, 1500-1592)

Το Γ΄ και το Δ΄ Επεισόδιο από την οπτική γωνιά του Θεοκλύμενου. Ο βασιλιάς της Αιγύπτου, θύμα της απάτης της Ελένης και του Μενέλαου, θυμάται και μας αφηγείται.

Ήταν κοντά χαράματα, όταν πήγα για κυνήγι με δυο ακόμα βασιλόπουλα και τρεις δούλους, ώσπου, ξάφνου, μέσα από κάτι πυκνά φυλλώματα πετάχτηκε ένας άντρας αναστατωμένος. Δεν πρόλαβα καν να τον ρωτήσω ποιος είναι και μου είπε πως είναι απεσταλμένος από έμπιστά μου άτομα, για να μου φέρει την είδηση ότι κάποιος ξένος είχε έρθει στην Αίγυπτο. Ξαφνικά χλώμιασα, φοβήθηκα. Η πρώτη μου σκέψη ήταν η Ελένη, μήπως ήταν ο Μενέλαος και την είχε πάρει στη Σπάρτη. Θα την έχανα για πάντα;

Αρχίσαμε να καλπάζουμε τόσο γρήγορα με τα άλογα που δάκρυζαν τα μάτια μας... Σε λίγη ώρα είχαμε φτάσει στο παλάτι. Περνώντας από τον τάφο του πατέρα μου δεν είδα κανέναν... Ένωσα ξαφνικά ρίγος σε όλο μου το σώμα. Τότε ήταν που ήμουν σίγουρος ότι είχε φύγει με αυτόν τον ξένο.

Ξαφνικά, ακούω μια φωνή να οδύρεται λέγοντας “Γιατί, γιατί;”. Γύρισα το κεφάλι μου και τι να δω... ήταν η Ελένη με κομμένα μαλλιά και χαρακωμένο πρόσωπο, γονατιστή στα πόδια μου και μου έλεγε ότι ο Μενέλαος πέθανε.

Ήμουν τόσο χαρούμενος για το νέο αυτό που δεν ήξερα τι να πω, αλλά για το καλό μου είπα στην Ελένη ότι στεναχωρήθηκα πολύ, πιστεύοντας ότι θα κέρδιζα έτσι σιγά σιγά την πονεμένη Ελένη. Η Ελένη, πράγματι, μου είπε να αρχίσω τις ετοιμασίες για τον γάμο, αλλά, πριν γίνει αυτό, ήθελε να ενταφιάσει με τιμές τον Μενέλαο. Τον τρόπο ταφής

μού τον εξήγησε αναλυτικά ένας ναύτης του Μενέλαου, ο μοναδικός που σώθηκε. Με βραχνιασμένη φωνή μου εξήγησε και πως είναι σύντροφος του Μενέλαου και μάρτυρας του θανάτου του. Από την χαρά μου που θα παντρευόμουν την Ελένη δεν μπορούσα να αρνηθώ όσα μου ζήτησε και έτσι τα έδωσα, δηλαδή ένα ζώο για θυσία, καρπούς δέντρων, όπλα, καθώς ο Μενέλαος ήταν στρατηγός, και ένα καράβι, για να γίνει η θυσία στη θάλασσα. Η Ελένη μου ζήτησε, επίσης, να ανέβει και αυτή στο καράβι, για να τον αποχαιρετήσει για τελευταία φορά. Αυτή η ιδέα μου φάνηκε κάπως παράξενη και αρχικά παραπονέθηκα, αλλά με καθησύχασε και μου είπε πως ό,τι έκανε θα τελείωνε γρήγορα και θα γινόταν αμέσως μετά ο γάμος.

Όταν λίγο αργότερα είδα τον σύντροφο του Μενέλαου αρματωμένο και την Ελένη έτοιμη να ξεκινήσει μαζί του για τη θυσία, κάτι δε μου άρεσε και ζήτησα από την Ελένη να μείνει στο παλάτι, αλλά αυτή επέμενε να προσφέρει θυσία για τον άντρα της. Την άφησα να πάει. Ούτως ή άλλως είχα το μυαλό μου περισσότερο στις ετοιμασίες για τον γάμο μου με την Ελένη.

Συνέντευξη από τον Μενέλαο και την Ελένη

(Γ΄ -Δ΄ Επεισόδιο, στ. 1286-1424, 1500-1592)

Συνέντευξη από τον Μενέλαο και την Ελένη. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τους ήρωες του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Τη στιγμή που ζητούσατε από τον Θεοκλύμενο να σας δώσει το καράβι, ποια ήταν τα συναισθήματά σας;

Μενέλαος: Χαρά, διότι ελπίζαμε πως σε λίγο θα είχαμε ένα καράβι, για να μπορέσουμε να πάμε στη Σπάρτη.

Ελένη: Φόβο, διότι, αν μας καταλάβαινε ο Θεοκλύμενος, θα μας τιμωρούσε, ίσως και με θάνατο. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από το άγχος!

Μενέλαος: Η αγωνία μας φυσικά και ήταν μεγάλη. Κρινόταν η ίδια μας η ζωή!

Δημοσιογράφος: Εκείνες τις στιγμές τι φανταζόσασταν για τη ζωή σας στη Σπάρτη;

Μενέλαος: Ήθελα, μετά από δεκαεφτά χρόνια ταλαιπωριών, να φτάσω επιτέλους στο σπίτι μου με τη γυναίκα μου και να είμαστε χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Όταν μιλούσα στον Θεοκλύμενο, φανταζόμουν μια ζωή ειρηνική, χωρίς πόλεμο! Βέβαια, το μυαλό μου γύριζε και στο ότι έπρεπε να διαλύσω την κακή φήμη της Ελένης, γιατί ήθελα να έχω μια γυναίκα που να την εκτιμά όλη η Ελλάδα!

Δημοσιογράφος: Πόσο σίγουροι ήσασταν ότι θα πετύχει το σχέδιο;

Ελένη: Εγώ στο βάθος του μυαλού μου ήμουν σίγουρη, διότι ο Θεοκλύμενος με αγαπούσε και ήξερα πως, προκειμένου να με παντρευτεί, ό,τι και αν έλεγα, θα με πίστευε.

Μενέλαος: Εγώ ήθελα να είμαι σίγουρος! Προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως θα τα καταφέρουμε, γιατί, μετά από τόσα βάσανα και δυσκολίες που πέρασα, δεν υπήρχε περίπτωση να μην ξεφύγω από τον Θεοκλύμενο. Ήθελα πολύ να πετύχει το σχέδιο!

Δημοσιογράφος: Για ποιο λόγο πιστεύετε πως πείσατε τόσο εύκολα τον Θεοκλύμενο;

Μενέλαος: Κι εγώ ακόμα, αν και δεν τον ήξερα καθόλου, κατάλαβα από τα λόγια και τις πράξεις του πόσο πολύ ήθελε να παντρευτεί την Ελένη. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση που ήθελε, ακόμα δε με έθαψαν, να αρχίσει τις προετοιμασίες για τον γάμο! Δεν κρατιόταν! Πού μυαλό να σκεφτεί λογικά;

Ελένη: Συμφωνώ με τον Μενέλαο. Ας μη ξεχνάτε, όμως, πως, για να τον πείσουμε, σημαίνει ότι και εγώ και ο Μενέλαος υποδυθήκαμε πολύ καλά τους ρόλους μας!

Συνέντευξη από τον Θεοκλύμενο

(Γ΄ -Δ΄ Επεισόδιο, στ. 1286-1424, 1500-1592)

Συνέντευξη από τον Θεοκλύμενο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τον βασιλιά της Αιγύπτου. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Λυπηθήκατε πραγματικά, όταν μάθατε για τον θάνατο του Θεοκλύμενου;

Θεοκλύμενος: Ήμουν πολύ χαρούμενος, αλλά προσπαθούσα να υποκριθώ πως ήμουν λυπημένος, γιατί, αν καταλάβαινε η Ελένη πως είμαι χαρούμενος, δε θα με παντρεύονταν ποτέ. Ήξερα πια πως η Ελένη δεν ανήκε σε κανέναν. Θα παντρευόμουν την ομορφότερη γυναίκα της Ελλάδας!

Δημοσιογράφος: Μετά από τόσα χρόνια, και ήρεμος πια, πώς αισθάνεστε για τον Μενέλαο και την Ελένη;

Θεοκλύμενος: Για την Ελένη έχω να πω ότι είναι μια πιστή γυναίκα και αγαπάει πολύ τον άντρα της. Ο Μενέλαος είναι και αυτός πιστός στην Ελένη και την αγαπάει πολύ. Δέκα χρόνια πολέμησε γι' αυτήν στην Τροία!

Πλέον δεν έχω καμιά κακία απέναντί τους και τους σέβομαι.

Δημοσιογράφος: Υποψιαστήκατε καθόλου ότι όλα όσα σας έλεγαν μπορεί να ήταν ψέμα;

Θεοκλύμενος: Ναι, υποψιάστηκα σε κάποια σημεία πως αυτά που μου έλεγαν ίσως ήταν ψέματα. Για παράδειγμα, όταν μου είπαν πως το καράβι θα πήγαινε βαθιά. Αυτό όμως που δε μου άρεσε περισσότερο ήταν που θα πήγαινε και η Ελένη στην ταφή και θα ανέβαινε στο καράβι. Εκείνη τη στιγμή, όμως, τα αγνόησα όλα αυτά, γιατί το μυαλό μου ήταν στο να παντρευτώ γρήγορα την Ελένη και έπρεπε να ξεμπερδεύω γρήγορα με την ταφή.

Έξοδος, στ. 1653-1870

Αφήγηση από τον Θεοκλύμενο

(Έξοδος, στ. 1653-1870)

Η Έξοδος από την οπτική γωνιά του Θεοκλύμενου. Ο βασιλιάς της Αιγύπτου, θύμα της απάτης της Ελένης και του Μενέλαου, θυμάται και μας αφηγείται.

Ήμουν έξω από το παλάτι και περίμενα την Ελένη να επιστρέψει από την ταφή, όταν ήρθε αλαφιασμένος ένας από τους φρουρούς μου και μου είπε πως η Ελένη είχε φύγει από τη χώρα μαζί με τον Μενέλαο. Δεν ήθελα να το πιστέψω. Ένωσα

προδομένος, γιατί η Ελένη μου είχε υποσχεθεί πως θα με παντρευτεί. Κατάλαβα πόσο κορόιδο φάνηκα και προσβλήθηκα πολύ.

Ρώτησα τον φρουρό πώς έγινε και έφυγαν, αφού ο Μενέλαος ήταν μόνος, ενώ εγώ είχα τόσους φρουρούς. Αυτός μου είπε πως αρχικά η Ελένη περπατούσε με βήμα βαρύ θρηνώντας τάχα τον άντρα της, ενώ αυτός στην πραγματικότητα ήταν δίπλα της. Κατόπιν, συνέχισε ο φρουρός, ξεπρόβαλλαν Έλληνες, οι οποίοι ήταν οι σύντροφοι του Μενέλαου και φορούσαν κουρελιασμένα ρούχα. Ο Μενέλαος τους φώναξε με λυπημένη τάχα φωνή να πάνε να τιμήσουν και αυτοί τον νεκρό Μενέλαο. Έπειτα, εκείνοι έκαναν ότι άρχισαν να δακρύζουν και πήγαν στο καράβι κρατώντας τις προσφορές. Μου είπε, ακόμη, ο φρουρός πως αυτοί είχαν κάποιες υποψίες, αλλά υπάκουγαν στον Μενέλαο, όπως τους είχα διατάξει. Ο Μενέλαος, λοιπόν, έκανε τη θυσία και, αφού προσευχήθηκε, αποκάλυψε ποιος ήταν και άρχισε η μάχη. Έτσι, όλοι οι άντρες μου έπεσαν στη θάλασσα και το καράβι γέμισε αίμα.

Όταν τα άκουσα όλα αυτά, ντράπηκα ακόμα πιο πολύ, αφού με κορόιδεψε μια γυναίκα. Οργίστηκα, όμως, πάρα πολύ και με την αδερφή μου και ήμουν αποφασισμένος να την σκοτώσω, γιατί, ενώ τα έβλεπε όλα, δε μου έλεγε τίποτα. Όρμησα να μπω στο παλάτι, για να βρω τη Θεονόη. Θα ξεσπούσα πάνω της τον θυμό μου, αλλά με εμπόδισε να μπω

ένας υπηρέτης λέγοντάς μου πως η Ελένη ανήκει στον Μενέλαο. Το σίγουρο ήταν ότι, έτσι όπως μου φέρθηκε ο υπηρέτης θα έβρισκε το θάνατο.

Ξαφνικά, όμως, εμφανίστηκαν τα αδέρφια της Ελένης, οι Διόσκουροι, ως θεότητες και μου είπαν να μη σκοτώσω την αδερφή μου και να αφήσω την Ελένη να φύγει με τον Μενέλαο, δίχως να τους κυνηγήσω. Μου εξήγησαν ότι όλα αυτά τα θέλησαν η μοίρα, οι θεοί και το δίκαιο να γίνουν.

Ψηλά στο παλάτι διακρίνονται οι Διόσκουροι

Επειδή κατάλαβα πως δεν μπορούσα να εναντιωθώ κυρίως στους θεούς, πείστηκα να μη σκοτώσω τη Θεονόη. Κατάλαβα, βέβαια, πως είχα άδικο και ότι η Θεονόη είχε δίκιο που τους βοήθησε. Νομίζω, όμως, πως, ακόμη και αν δεν εμφανιζόταν οι Διόσκουροι, δε θα σκότωνα τη Θεονόη. Απλά, ήθελα κάπου να ξεσπάσω την οργή μου. Τώρα είμαι παντρεμένος με μια πολύ όμορφη και με ευγενή καταγωγή γυναίκα και έχω μια ευτυχισμένη ζωή.

Συνέντευξη από την Ελένη

(Έξοδος, στ. 1653-1870)

Συνέντευξη από την Ελένη. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια την ηρωίδα του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Πώς αισθάνθηκες, όταν μετά από τόσα χρόνια φτάσατε στην Σπάρτη;

Ελένη: Ένιωθα για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό πως ήμουν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Είχα νοσταλγήσει πολύ την πατρίδα, είχα ξεχάσει πώς είναι. Επίσης, μου δόθηκε η ευκαιρία από τους θεούς να αποκαταστήσω την φήμη μου, να είμαι πια πάλι η Ωραία Ελένη, η πιστή και θεοσεβούμενη.

Δημοσιογράφος: Πώς θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις αυτήν την πολύχρονη περίοδο που βρισκόσουν στην Αίγυπτο μακριά από την πατρίδα σου;

Ελένη: Η οικογένειά μου πέθανε εξαιτίας μου, όλοι με καταριόντουσαν, μέρα νύχτα έκλαιγα και προσευχόμουν στους θεούς. Συν τοις άλλοις, είχα την τελευταία περίοδο εκεί και τον Θεοκλύμενο, ο οποίος όντας ερωτευμένος με πίεζε να παντρευτούμε. Η

ζωή που είχα, όταν ήμουν στην Αίγυπτο, θέλω να ξεχαστεί.

Δημοσιογράφος: Πώς αισθάνθηκες, όταν εγκατέλειψες τον Θεοκλύμενο στην Αίγυπτο;

Ελένη: Στενοχωρήθηκα αρκετά, καθώς, παρ' όλο που ήθελε να σκοτώσει τον Μενέλαο, απέναντι μου η στάση του ήταν φιλική, όσα χρόνια ήμουν στην Αίγυπτο. Αν και ήταν εγωιστής και επίμονος σε ενοχλητικό βαθμό, ήταν καλόκαρδος. Βέβαια, δε θα μπορούσα ποτέ να τον παντρευτώ, αφού η καρδιά μου ήταν από την στιγμή που παντρευτήκαμε δοσμένη στον Μενέλαο.

Δημοσιογράφος: Έχεις νέα του από τότε;

Ελένη: Μα...φυσικά! Πρόσφατα επισκέφθηκε τη Σπάρτη φρεσκοπαντρεμένος με την γυναίκα του. Μέσα από μια φιλική συζήτηση αποκαταστήσαμε αμέσως τις σχέσεις μας και δεν παύει να είναι ακόμα ένας πολύ καλός μου φίλος.

Δημοσιογράφος: Τι απέγιναν οι πιστές σου δούλες; Πριν φύγετε από την Αίγυπτο υποσχέθηκες ότι θα τις ελευθέρωνες!

Ελένη: Οι δούλες ήταν η μόνη μου συμπαράσταση τόσα χρόνια στην Αίγυπτο. Δε θα μπορούσα ποτέ να τις αφήσω άλλο μακριά από την πατρίδα τους. Έτσι, μετά από λίγο καιρό, όταν πια οι σχέσεις μου με τον Θεοκλύμενο είχαν αποκατασταθεί, έστειλα καράβι, με την έγκριση φυσικά του Θεοκλύμενου, και πήρα όλες τις Ελληνίδες δούλες και δύο ακόμα που είχαν δεθεί πολύ με τις υπόλοιπες. Τώρα άλλες έχουνε βρει τις οικογένειές τους και άλλες ζούνε ευτυχισμένες στο παλάτι μου!

Δημοσιογράφος: Τελικά, ποιος θεωρείς ότι ευθύνεται για τα βάσανά σου;

Ελένη: Τίποτα από αυτά δε θα μου συνέβαινε αν δεν ήμουν τόσο όμορφη...!

Συνέντευξη από τον Θεοκλύμενο

(Έξοδος, στ. 1653-1870)

Συνέντευξη από τον Θεοκλύμενο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τον βασιλιά της Αιγύπτου. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Πώς νιώσατε όταν μάθατε ότι Ελένη και ο Μενέλαος διέφυγαν για τη Σπάρτη;

Θεοκλύμενος: Όταν έμαθα ότι η Ελένη με τον Μενέλαο διέφυγαν, ένιωσα ντροπή και λύπη, διότι, ενώ ήμουν έτοιμος να παντρευτώ την Ελένη, ο Μενέλαος ήρθε και μου την πήρε. Με πρόσβαλλαν, γιατί με κορόιδευαν μπροστά στα μάτια μου. Περισσότερο έντονο ίσως ήταν το συναίσθημα της απόρριψης, γιατί κατάλαβα πως η Ελένη δε με ήθελε ποτέ. Τότε βέβαια αισθανόμουν και πως εγώ είχα δίκαιο, αλλά μετά από καιρό κατάλαβα πόσο άδικο είχα.

Δημοσιογράφος: Πιστεύετε πραγματικά ότι θα μπορούσατε ποτέ να είχατε γυναίκα την Ελένη;

Θεοκλύμενος: Όχι, ποτέ δε θα μπορούσα να την έχω γυναίκα, διότι δε με αγαπούσε. Η Ελένη αγαπούσε και θα

αγαπούσε για πάντα τον Μενέλαο, ακόμα και αν πράγματι αυτός ήταν νεκρός. Εξάλλου, όπως είπαν οι Διόσκουροι, δεν το ήθελαν και οι θεοί και η μοίρα.

Δημοσιογράφος: Ποια είναι η σχέση σας τώρα με την Ελένη;

Θεοκλύμενος: Η σχέση μου τώρα πια με την Ελένη είναι αρκετά καλή. Με την Ελένη και τον Μενέλαο είμαστε φίλοι. Η Ελένη μου ζήτησε και τις δούλες της και ήρθαν στην Αίγυπτο

με τον Μενέλαο, για να της πάρουν και για να με δουν.
Χάρηκα πολύ που τους φιλοξένησα!

Συνέντευξη από τον Μενέλαο

(Έξοδος, στ. 1653-1870)

Συνέντευξη από τον Μενέλαο. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν έπειτα από χρόνια τον ήρωα του Ευριπίδη. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Μετά από όσα συνέβησαν, πώς ζείτε τώρα με τη Ελένη;

Μενέλαος: Μετά από όσα συνέβησαν έχουμε μια πολύ όμορφη και ήρεμη ζωή με την Ελένη, την αγαπώ και με αγαπάει πολύ. Όλη η Ελλάδα ξέρει ότι πάντα υπήρξε πιστή και η τιμή της δεν είναι πια ντροπιασμένη.

Δημοσιογράφος: Τελικά ποιος φταίει για τα βάσανα τα δικά σου και της Ελένης;

Μενέλαος: Για τα βάσανά μας φταίνε οι θεοί και η μοίρα. Δεν μπορούσα να αντιμετωπίσω αυτές τις υπέρτερες δυνάμεις με κανέναν τρόπο. Μετά από καιρό θυμήθηκα τα λόγια του Αγγελιοφόρου, που μου έλεγε ότι είμαστε μικροί και αδύναμοι μπροστά στους θεούς και ότι αυτοί συνεχώς αλλάζουν τη ζωή μας.

Δημοσιογράφος: Το σκέφτηκες ποτέ ότι άδικα καταστρέψατε την Τροία και σκοτώσατε τους υπηκόους της;

Μενέλαος: Ναι, το σκέφτηκα ότι πολεμούσαμε άδικα τόσα χρόνια και στενοχωρήθηκα πολύ, όταν συνειδητοποίησα ότι για ένα είδωλο έγινε άσκοπα μια τεράστια καταστροφή. Ζήτησα συγγνώμη από τον Πρίαμο και κάναμε μαζί θυσία στους θεούς, προσευχόμενοι να μην ξαναυπάρξει πια πόλεμος.

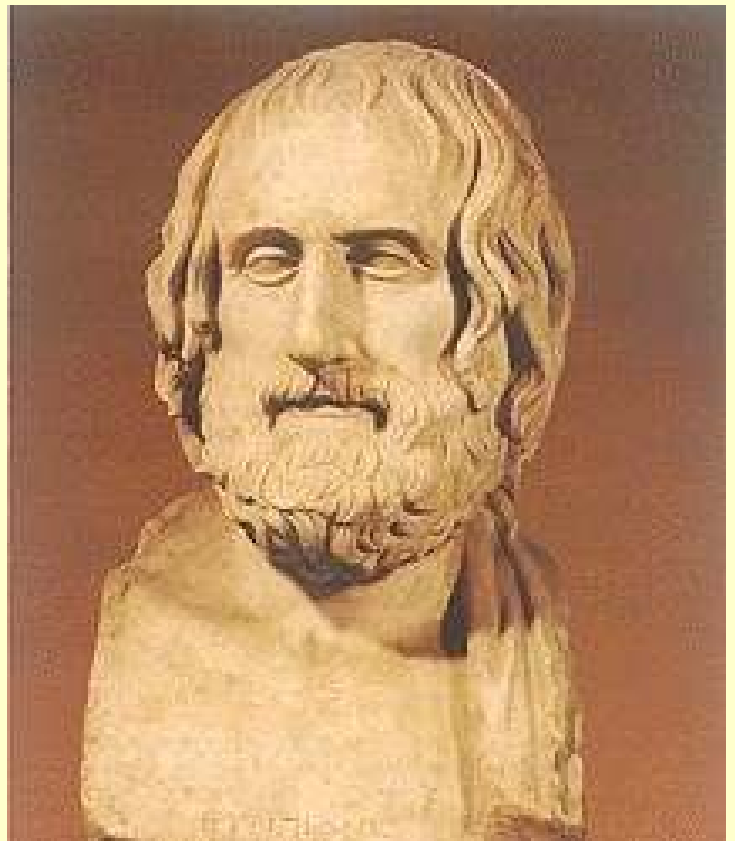
Συνέντευξη από τον Ευριπίδη

(Έξοδος, στ. 1653-1870)

Συνέντευξη από τον Ευριπίδη. Οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου Άνθειας συναντούν τον ίδιο τον δημιουργό της τραγωδίας. Θα ρωτήσουν όσα δεν κατάφερε ποτέ κανείς να ρωτήσει;

Δημοσιογράφος: Παρατηρήσαμε ότι τους δούλους, δηλαδή τον Χορό, τον Αγγελιοφόρο και τον Υπηρέτη, τους παρουσιάζεις πιο σωστούς και λογικούς ακόμη και από τους ήρωες. Γιατί;

Ευριπίδης: Καταρχάς, εγώ πιστεύω στην ισότητα. Οι δούλοι μπορούν να είναι και αυτοί σωστοί και λογικοί και γι' αυτό τα κυριότερα μηνύματα του έργου μου, δηλαδή

ό,τι αφορά τον πόλεμο, τους θεούς, τη μοίρα και τους μάντεις, τα δίνω μέσω των δούλων. Δε μου αρέσει ο θεσμός της δουλείας και, έτσι, εξισώνω δούλους και βασιλιάδες.

Δημοσιογράφος: Για ποιο λόγο υπάρχουν τόσα αντιπολεμικά μηνύματα στην τραγωδία;

Ευριπίδης: Στην εποχή μου, ενώ διεξαγόταν ήδη ο Πελοποννησιακός Πόλεμος, η Αθήνα έκανε και τη Σικελική Εκστρατεία. Κυριολεκτικά η εκστρατεία αυτή μας κατέστρεψε. Χάσαμε τον στόλο μας, χιλιάδες άντρες και τους ικανότερους στρατηγούς μας. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τον πόλεμο, αφού κανένας δε νικάει. Όλοι, και οι νικητές και οι ηττημένοι, είναι τελικά χαμένοι. Υπάρχουν, λοιπόν, αυτά τα μηνύματα στην τραγωδία, για

να δείξω τα αρνητικά του πολέμου, ώστε να σταματήσει ο πόλεμος.

Δημοσιογράφος: Τελικά η Ελένη είναι τραγωδία ή κωμωδία;

Ευριπίδης: Είναι τραγωδία, αν και διακωμωδώ δύο χαρακτήρες, τον Μενέλαο και τον Θεοκλύμενο. Τους σατιρίζω, για να στείλω ένα ακόμη αντιπολεμικό μήνυμα, ότι δηλαδή οι μεγάλοι στρατηγοί ή οι μεγάλοι βασιλιάδες, αυτοί που προσπαθούν με τη βία να επιβάλλουν τις απόψεις τους, μπορούν να καταλήξουν στο χειρότερο σημείο, ακόμη και να γίνουν κωμικοί με τη συμπεριφορά τους. Οι πιο λογικοί χαρακτήρες και οι πιο σοβαροί είναι η Ελένη και οι δούλοι, όλοι άνθρωποι φιλειρηνικοί.

Δημοσιογράφος: Αν και συμμετείχες πενήντα χρόνια σε δραματικούς αγώνες, ωστόσο αναδείχθηκες μόνο τέσσερις φορές νικητής. Αυτό πώς το εξηγείς;

Ευριπίδης: Δεν ήμουν ιδιαίτερα κοινωνικός και ίσως ήμουν και μισητός σε κάποιους. Με κατηγορούσαν για διάφορα, ότι δηλαδή ήμουν σοφιστής, μισογύνης, άθεος. Η αλήθεια είναι πως δε με ενδιαφέρει πόσες φορές κέρδισα. Μετά το θάνατό μου ο μεγάλος μου αντίπαλος, ο Σοφοκλής, με τίμησε

ιδιαίτερα, όταν παρουσιάστηκε με μαύρο χιτώνα στο θέατρο. Με τίμησε και η Αθήνα στήνοντας χάλκινο ανδριάντα μου στο θέατρο του Διονύσου. Με τίμησαν και στη διάρκεια των αιώνων όσοι διάβασαν τα έργα μου και αυτοί που τα αντέγραψαν, καθώς σώθηκαν περισσότερα δικά μου έργα από ότι του Αισχύλου ή του Σοφοκλή. Μην ξεχνάτε ότι παλαιότερα αντέγραφαν περισσότερο τα έργα που θεωρούσαν πιο σημαντικά. Να σας πω και το άλλο; Με τιμάτε και εσείς, οι μαθητές του Γυμνασίου, που διδάσκεστε τα έργα μου κοντά σε αυτά του αξεπέραστου Ομήρου.

ΤΕΛΟΣ

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΟΜΑΔΑ

1^η Ομάδα (Γ1)

Ανδρεαδάκη Σμαρώ
Γκέντζελης Μαυροϊδής
Καραουλάνη Ιωάννα
Παντίρης Δημήτριος

Πρόλογος: αφήγηση Ελένης
Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή: συνέντευξη
από Ελένη
Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή: συνέντευξη
από Μενέλαο
Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή: αφήγηση
Θεονόης

2^η Ομάδα (Γ1)

Παρασάκη Κυριακή
Γκουρίδου Θεόπη
Κρομμύδα Μάρθα
Μπερμπερίδου Δήμητρα

Πρόλογος: αφήγηση Τεύκρου
Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή: συνέντευξη
από Μενέλαο
Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή: συνέντευξη
από Αγγελιοφόρο
Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή: αφήγηση
Ελένης

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΟΜΑΔΑ

3^η Ομάδα (Γ1)

Μητριτζίκου Μαρία
Βαρζίδης Χρήστος
Γιαγκαμποζίδης Άγγελος
Εμμανουηλίδης Ιωάννης

Πρόλογος: συνέντευξη από Ελένη
Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή: αφήγηση
Ελένης
Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή: αφήγηση
Μενέλαου
Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή:
συνέντευξη Μενέλαου-Ελένης

4^η Ομάδα (Γ1)

Καρπούζη Ροζίνα
Λοπούτης Ηλίας
Μαρκάκης Ευάγγελος

Πρόλογος: συνέντευξη από Τεύκρο
Β΄ Επεισόδιο, 1^η σκηνή: αφήγηση
Μενέλαου
Β΄ Επεισόδιο, 2^η σκηνή: αφήγηση
Αγγελιοφόρου
Β΄ Επεισόδιο, 3^η-5^η σκηνή:
συνέντευξη Θεονόης

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΟΜΑΔΑ

5^η Ομάδα (Γ2)

Τρανοπούλου Ευαγγελία
Πατσιίδου Μαρία
Σεράι Σάρα
Χρυσανίδου Νικολέτα

Πάροδος: αφήγηση Ελένης
Α΄ Επεισόδιο: αφήγηση γριάς
Γ΄ - Δ΄ Επεισόδιο: αφήγηση Ελένης
Έξοδος: αφήγηση Θεοκλύμενου

6^η Ομάδα (Γ2)

Μαραντώνης Ευάγγελος
Δαλής Ιωάννης
Καρπούζη Κυριακή
Κραβαρίτης Μάριος
Κυριακίδης Αριστείδης

Πάροδος: συνέντευξη από Χορό
Α΄ Επεισόδιο: συνέντευξη από γριά
Γ΄ - Δ΄ Επεισόδιο: συνέντευξη
Θεοκλύμενου
Έξοδος: συνέντευξη Θεοκλύμενου

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΤΑ ΟΜΑΔΑ

7^η Ομάδα (Γ2)

Τριανταφυλλίδης Ιάκωβος
Κιουτσουκτσής Αναστάσιος
Μακρίδης Γεώργιος
Μπόμπασης Αθανάσιος
Τυρεκίδης Δήμος

Πάροδος: συνέντευξη από Ελένη
Α΄ Επεισόδιο: συνέντευξη από Μενέλαο
Γ΄ - Δ΄ Επεισόδιο: συνέντευξη Μενέλαου-
Ελένης
Έξοδος: συνέντευξη Μενέλαου

8^η Ομάδα (Γ2)

Παναγιωτίδης Ιωάννης
Μπαλιάνας Ιωάννης
Πιστόλας Κ. Νικόλαος
Πιστόλας Χ. Νικόλαος
Σταμάτογλου Νικόλαος

Πάροδος: αφήγηση Χορού
Α΄ Επεισόδιο: αφήγηση Μενέλαου
Γ΄ - Δ΄ Επεισόδιο: αφήγηση Θεοκλύμενου
Έξοδος: συνέντευξη Ελένης

Προσωπική εργασία

Μαρκάκης Ευάγγελος (Γ1): σελιδοποίηση φωτογραφιών

Παντίρης Δημήτριος (Γ1): συνέντευξη από τον Ευριπίδη

Γιαγκαμποζίδης Άγγελος (Γ1): σκίτσο εξώφυλλου:

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΥ

1. Η Ελένη (Άννα Συνοδινού) στον τάφο του Πρωτέα. Επίδαυρος, 1977. (σελ. 10)
2. Η κρίση του Πάρη, Peter Paul Rubens (σελ. 11)
3. Ελένη-Τεύκρος (Άννα Συνοδινού-Νίκος Τζόγιας). Επίδαυρος, 1977. (σελ. 13)
4. Το σκηνικό της παράστασης. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 14)
5. Η ωραία Ελένη. Η Diane Kruger στην ταινία “Τροία”. (σελ. 16)
6. Η απαγωγή της Ελένης. Ο Πάρης κρατά από το χέρι την Ελένη, ενώ ο Έρωτας και η Πειθώ τη στεφανώνουν και η Αφροδίτη τούς ενθαρρύνει. (σελ. 19)
7. Ελένη-Τεύκρος (Άννα Συνοδινού-Βασίλης Κανάκης). Επίδαυρος, 1977. (σελ. 21)
8. Το θέατρο του Διονύσου κάτω από την Ακρόπολη. Στον λόφο αυτό πρωτοπαρουσιάστηκαν οι πρώτες τραγωδίες στον κόσμο. (σελ. 23)
9. Το θέατρο του Διονύσου. Ψηφιακή αναπαράσταση. (σελ. 23)
10. Η Ελένη. Θέατρο Κνωσός, 2012. (σελ. 26)

11. Η Ελένη (Άννα Συνοδινού) και ο Χορός. Επίδαυρος, 1977. (σελ. 28)
12. Ελένη και Γυναίκες του Χορού (Λ. Τασοπούλου). Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελάτος. (σελ. 31)
13. Ελένη (Άννα Συνοδινού) και Χορός. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 34)
14. Ο Χορός παρηγορεί την Ελένη (Άννα Συνοδινού). Επίδαυρος 1977. (σελ. 35)
15. Μενέλαος (Λ. Βογιατζής). Θέατρο του Νότου, 1966. (σελ. 39)
16. Το θέατρο της Επιδαύρου. (σελ. 40)
17. Μενέλαος και Γερόντισσα (Κ. Αθανασόπουλος - Χ. Κουτσουδάκη). Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελάτος. (σελ. 41)
18. Το θέατρο της Επιδαύρου από ψηλά. (σελ. 44)
19. Το θέατρο της Επιδαύρου κατάμεστο σε κάθε παράσταση από την αρχαιότητα έως και σήμερα. (σελ. 45)
20. Μενέλαος και Γερόντισσα (Β. Κανάκης - Ε. Ζαφειρίου). Επίδαυρος, 1977. (σελ. 48)
21. Θίασος Ελληνικής Θεαμάτων, 2008. Μενέλαος ο Θοδωρής Αθερίδης. (σελ. 52)

22. Ελένη - Μενέλαος (Κ. Καραμπέτη - Λ. Βογιατζής, Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδάς). (σελ. 53)
23. Μενέλαος - Ελένη - Χορός (Λ. Βογιατζής - Κ. Καραμπέτη). Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδάς. (σελ. 56)
24. Η Ελένη (Άννα Συνοδινού) και ο Χορός. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 58)
25. Μενέλαος - Ελένη (Λ. Βογιατζής - Κ. Καραμπέτη). Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδάς. (σελ. 62)
26. Ελένη του Ευριπίδη από το Ίδρυμα Μιχάλη Κακογιάννη. Ελένη η Θάλεια Γρίβα. (σελ. 65)
27. Ελένη - Μενέλαος (Α. Συνοδινού - Θ. Κωτσόπουλος). Επίδαυρος, 1962. (σελ. 67)
28. Θίασος Ελληνικής Θεαμάτων, 2008. Μενέλαος ο Θεωρής Αθερίδης, Ελένη η Σμαράγδα Καρύδη. (σελ. 68)
29. Μενέλαος - Ελένη Λ. Βογιατζής - Κ. Καραμπέτη). Θέατρο του Νότου, 1996, σκην. Γ. Χουβαρδάς. (σελ. 70)

30. Μενέλαος - Ελένη (Κ. Αθανασόπουλος - Λ. Τασοπούλου, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελάτος) (σελ. 70)
31. Ελένη, Θεονόη, Μενέλαος και Χορός. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 74)
32. Η Θεονόη (Κάκια Παναγιώτου). Επίδαυρος, 1962. (σελ. 76)
33. Θεονόη (Ι. Τσιριγκούλη). Θέατρο του Νότου, 1996. (σελ. 77)
34. Ελένη-Μενέλαος (Άννα Συνοδινού-Βασίλης Κανάκης). Επίδαυρος, 1977. (σελ. 79)
35. Η Ελένη, η Θεονόη, ο Μενέλαος και ο Χορός. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 81)
36. Θεονόη - Ελένη - Μενέλαος (Κ. Παναγιώτου - Ά. Συνοδινού - Θ. Κωτσόπουλος. Επίδαυρος 1962. (σελ. 83)
37. Θεονόη (Λ. Φωτοπούλου). Κ.Θ.Β.Ε., 1982. (σελ. 85)
38. Το θέατρο των Φιλίππων στην Καβάλα. (σελ. 88)
39. Το θέατρο των Φιλίππων στην Καβάλα κατάμεστο. (σελ. 89)

40. Ο Θεοκλύμενος (Γκίκας Μπινιάρης) μπαίνει στην σκηνή. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 91)
41. Μενέλαος (Κ. Αθανασόπουλος). Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελάτος. (σελ. 95)
42. Ένας Φαραώ. Κάπως έτσι θα ήταν και ο Θεοκλύμενος; (σελ. 96)
43. Θεοκλύμενος (Σ. Μαβίδης). Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελάτος. (σελ. 97)
44. Υπηρέτης - Θεοκλύμενος (Κ. Ίτσιος - Δ. Βάγιας). Κ.Θ.Β.Ε., 1982, σκην. Α. Βουτσινάς. (σελ. 101)
45. Οι Διόσκουροι (Νίκος και Σωκράτης Παπακωνσταντίνου) ως από μηχανής θεοί. Επίδαυρος, 1962. (σελ. 101)
46. Η ωραία Ελένη. Η Diane Kruger στην ταινία “Τροία”. (σελ. 103)
47. Θεοκλύμενος - Αιγύπτιος Αγγελιαφόρος (Σ. Μαβίδης - Γ. Κροντήρης, Αμφιθέατρο, 1999, σκην. Σ. Ευαγγελάτος) (σελ. 106)
48. Θεοκλύμενος (Γκίκας Μπινιάρης) και μακριά του ο Αγγελιοφόρος (Στέλιος Βόκοβιτς). Επίδαυρος, 1962. (σελ. 107)

49. Προτομή του Ευριπίδη (σελ. 110)
50. Άγαλμα του Ευριπίδη (σελ. 111)
51. Μνημείο προς τιμήν του Ευριπίδη. Αναγράφει
“Όλη η Ελλάδα είναι μνήμα του Ευριπίδη” (σελ.
113)

Η Ελένη, ο Μενέλαος, ο Τεύκρος, ο Αγγελιοφόρος, η Θεονόη και ο Θεοκλύμενος αφηγούνται τα γεγονότα μέσα από τη δική τους οπτική γωνία και μας εκμυστηρεύονται όσα δε μας είπε ο Ευριπίδης.